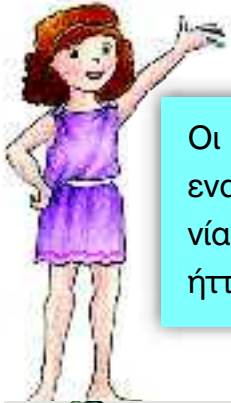

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ο περσικός κίνδυνος

Οι Πέρσες επιθυμώντας να μεγαλώσουν το κράτος τους στράφηκαν εναντίον των Ελλήνων. Στην αρχή πέτυχαν να υποτάξουν τη Μακεδονία, ενώ απέτυχαν στο Μαραθώνα (490 π.Χ.), όπου γνώρισαν μεγάλη ήττα από τους Αθηναίους.

η σύσκεψη: η συζήτηση ανάμεσα σε ανθρώπους που θέλουν να αντιμετωπίσουν κάποιο δύσκολο θέμα.

παρατάσσομαι: ετοιμάζομαι, έχοντας μπει σε παράταξη, να δώσω μάχη.

Την εποχή αυτή οι Πέρσες προσπαθούσαν να μεγαλώσουν ακόμη πιο πολύ το κράτος τους. Ήρθαν σε σύγκρουση με τους Έλληνες. Βρήκαν μάλιστα ως αφορμή τη βοήθεια που είχαν στείλει οι Αθηναίοι και οι Ερετριείς στους Έλληνες της Μ. Ασίας.

→ Μαρόνιος
→ Δάτης - Αρταφέρνης

1. Οι εκστρατείες του Μαρόνιου, του Δάτη και του Αρταφέρνη

Για το σκοπό αυτό προετοίμασαν μεγάλη εκστρατεία. Στρατός και στόλος ετοιμάστηκαν γρήγορα και με αρχηγό το Μαρδόνιο κινήθηκαν κατά της Ελλάδας (492 π.Χ.). Ο στρατός πέρασε τον Ελλήσποντο και έφτασε στη Μακεδονία. Ο στόλος έπλεε στο Αιγαίο έχοντας την ίδια κατεύθυνση. Η Μακεδονία υποτάχθηκε στους Πέρσες, αλλά ο στόλος τους έπαθε μεγάλη καταστροφή σε θαλασσοταραχή που ξέσπασε κοντά στα παράλια του Άθω. Μετά το γεγονός αυτό ο Μαρδόνιος αναγκάστηκε να γυρίσει στην Περσία.

Ο βασιλιάς των Περσών, ο Δαρείος, αποφάσισε να συνεχίσει τον πόλεμο. Πιο πολύ όμως ήθελε να τιμωρήσει τους Αθηναίους και τους Ερετριείς. Το 490 π.Χ. ο στόλος των Περσών με αρχηγούς το Δάτη και τον Αρταφέρνη πλέοντας στο Αιγαίο πέλαγος έφτασε στην Ερέτρια και την κατέστρεψε. Στη συνέχεια κατευθύνθηκε στα παράλια του Μαραθώνα, όπου αγκυροβόλησε. Οι Αθηναίοι ανησύχησαν πολύ. Έκαναν σύσκεψη, και αποφάσισαν να αμυνθούν στο Μαραθώνα. Δεν ήθελαν να αφήσουν τους Πέρσες να πλησιάσουν στην Αθήνα.

Δέκα χιλιάδες Αθηναίοι και χίλιοι Πλαταιείς παρατάχτηκαν με αρχηγό το Μιλτιάδη απέναντι από τους Πέρσες. Ο Μιλτιάδης εφάρμοσε ένα σπουδαίο σχέδιο. Παρέταξε το στρατό του σε κατηφορικό έδαφος σε μικρή απόσταση από τον περσικό, έχοντας ενισχύσει περισσότερο τα πλάγια της παράταξης. Στο κέντρο έβαλε λιγότερους στρατιώτες. Οι Αθηναίοι δεν είχαν τόξα.

Έπρεπε λοιπόν να τρέξουν για να γλιτώσουν από τα βέλη. Όταν δόθηκε η διαταγή για επίθεση, όρμησαν προς τους Πέρσες, οι οποίοι στην αρχή τους πέρασαν για τρελούς. Η σύγκρουση έγινε σώμα με σώμα και σ' αυτό οι Αθηναίοι ήταν καλύτεροι. Τα δύο άκρα της ελληνικής παράταξης κατάφεραν να νικήσουν γρήγορα και άρχισαν να κυκλώνουν το περσικό κέντρο. Οι Πέρσες υποχώρησαν, έτρεξαν προς τα πλοία και βιάστηκαν να φύγουν. Οι Αθηναίοι πέτυχαν λαμπρή νίκη. Ένας στρατιώτης τρέχοντας μετέφερε τη χαρούμενη είδηση στην Αθήνα.

Άθως: η περιοχή της Χαλκιδικής όπου σήμερα βρίσκεται το Άγιο Όρος.

παράθεμα 1 Η καταστροφή των Περσών στο Μαραθώνα

Πρώτοι από τους Έλληνες οι Αθηναίοι πολεμώντας στο Μαραθώνα ταπείνωσαν τη δύναμη των χρυσοφορεμένων Περσών.

«Έλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν».

Σιμωνίδης ο Κείος, επίγραμμα για τους Μαραθωνομάχους

2. Κράνος περσικό που βρέθηκε ανάμεσα στα λάφυρα του Μαραθώνα (Ολυμπία, Αρχαιολογικό Μουσείο).

παράθεμα 2 Η παλικάριά των Αθηναίων στο Μαραθώνα

Μόλις δόθηκε το σύνθημα, οι Αθηναίοι όρμησαν τρέχοντας εναντίον των Περσών. Η απόσταση που χώριζε τους δύο στρατούς δεν ήταν μικρότερη από 1500 μέτρα. Οι Πέρσες βλέποντάς τους να έρχονται καταπάνω τους τρέχοντας ετοιμάζονταν να τους αντιμετωπίσουν. Πίστευαν μάλιστα πως οι Αθηναίοι θα οδηγούνταν στον αφανισμό, γιατί ήταν λίγοι και δεν είχαν ιππικό ούτε τοξότες για να τους υποστηρίξουν. Τέτοια ταπεινωτική γνώμη σχημάτισαν γι' αυτούς οι Πέρσες. Οι Αθηναίοι, μόλις ήρθαν στα χέρια με τους εχθρούς, μάχονταν με εξαιρετική παλικάριά. Πραγματικά, απ' όσο είμαστε σε θέση να ξέρουμε, πρώτοι αυτοί απ' όλους τους Έλληνες επιτέθηκαν τρέχοντας εναντίον των εχθρών. Και πρώτοι μάλιστα δε φοβήθηκαν στη θέα της μηδικής στολής και των αντρών που τη φορούσαν. Παλιότερα βέβαια και μόνο που άκουγαν το όνομα Μήδοι κυριεύονταν από φόβο.

Ηρόδοτος, Ιστορία, ΣΤ', 112 (διασκευή)

3. Μαρμάρινη προτομή του Μιλτιάδη (Ραβέννα, Αρχαιολογικό Μουσείο)

παράθεμα 3 Ποῦ ἀργά τώρα πια!

4. Ο τύμβος των Αθηναίων στο Μαραθώνα

Οι Σπαρτιάτες έστειλαν δυο χιλιάδες στρατιώτες στην Αθήνα μετά την πανσέληνο. Αυτοί βιάστηκαν τόσο πολύ να φτάσουν, ώστε έκαναν τη διαδρομή Αθήνα-Σπάρτη μέσα σε δύο μέρες. Έφτασαν όμως μετά τη μάχη και ζήτησαν να δουν τους Πέρσες. Εκείνοι τους πήγαν τότε στο Μαραθώνα και τους είδαν. Θαύμασαν τους Αθηναίους, τους έδωσαν συγχαρητήρια για τη λαμπρή νίκη τους και έφυγαν για τη Σπάρτη.

Ηρόδοτος, Ιστορία, ΣΤ', 120 (διασκευή)

1. Να παρατηρήσεις το χάρτη 1 και να εξηγήσεις γιατί οι Αθηναίοι διάλεξαν να αντιμετωπίσουν τους Πέρσες στο Μαραθώνα.
2. Ποιοι ήταν, κατά τη γνώμη σου, οι λόγοι που οι Αθηναίοι κατάφεραν να νικήσουν τους Πέρσες; Ποια ήταν τα αποτελέσματα αυτής της νίκης;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η μάχη των Θερμοπυλών

Ο Ξέρξης, ο βασιλιάς των Περσών, οργάνωσε νέα εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας. Ο στρατός του απ' όπου περνούσε σκορπούσε τρόμο. Προχωρώντας έφτασε στις Θερμοπύλες (480 π.Χ.) όπου 700 Θεσπιείς και 300 Σπαρτιάτες έχασαν τη ζωή τους πολεμώντας γενναία.

Ο νέος βασιλιάς της Περσίας, ο Ξέρξης, άρχισε να ετοιμάζει καινούρια εκστρατεία εναντίον της Ελλάδας. Οι Έλληνες έκαναν σύσκεψη στον Ισθμό της Κορίνθου και αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν τους Πέρσες ενωμένοι. Αρχηγοί θα ήταν οι Σπαρτιάτες.

Η μεγάλη στρατιά των Περσών ξεκίνησε την άνοιξη του 480 π.Χ. σκορπίζοντας το φόβο σε όλα τα μέρη από όπου περνούσε. Ποτέ ξανά οι άνθρωποι δεν είχαν δει τόσο πολύ στρατό. Οι Πέρσες, αφού πέρασαν τον Ελλήσποντο, κινήθηκαν προς την Ελλάδα.

**το επί-
γραμμα:** το
ποίημα σε
λίγους στίχους
χαραγμένο
πάνω σε
μνημείο

**οι Λακε-
δαίμονιοι:** οι
Σπαρτιάτες

1. Η εκστρατεία του Ξέρξη

Ο ελληνικός στρατός με αρχηγό το βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα κατευθύνθηκε προς τις Θερμοπύλες. Στο στενό αυτό πέρασμα 7.000 Έλληνες παρατάχθηκαν, για να εμποδίσουν τους Πέρσες. Ο Ξέρξης, όταν έφτασε στις Θερμοπύλες, ζήτησε από τους Έλληνες να παραδώσουν τα όπλα. Η απάντηση του Λεωνίδα ήταν: «Μολών λαβέ» (έλα να τα πάρεις). Κι η μάχη άρχισε.

Οι Πέρσες δεν μπορούσαν στο στενό να πολεμήσουν πολλοί μαζί. Όσοι προσπαθούσαν να περάσουν έπεφταν νεκροί. Από τη δύσκολη αυτή θέση τούς έβγαλε ο Εφιάλτης. Ντόπιος, καθώς ήταν, ήξερε την περιοχή καλά. Οδήγησε τους Πέρσες από το άλλο μέρος του βουνού και τους έφερε πίσω από τους Έλληνες. Ο Λεωνίδας κατάλαβε ότι θα κυκλωθεί ο στρατός του. Είπε τότε σ' όσους ήθελαν να φύγουν. Έμειναν 700 Θεσπιείς και 300 Σπαρτιάτες. Οι Έλληνες αναγκάστηκαν να δώσουν τη μάχη σε δύο μέτωπα. Και σκοτώθηκαν όλοι. Ο θάνατός τους όμως έμεινε στην ιστορία ως απόδειξη μεγάλης φιλοπατρίας.

Ο ποιητής Σιμωνίδης τιμώντας τη θυσία τους έγραψε το παρακάτω επίγραμμα: «Διαβάτη, πες στους Λακεδαιμονίους ότι εδώ είμαστε θαμμένοι, πιστοί στις εντολές τους».

Ο ελληνικός στόλος φύλαγε το Αρτεμίσιο, στην Εύβοια, για να μην περάσουν οι Πέρσες νοτιότερα. Εκεί έγιναν κάποιες μικρές συγκρούσεις. Όταν όμως έφτασε η είδηση ότι οι Πέρσες πέρασαν τις Θερμοπύλες, έπλευσε προς τη Σαλαμίνα.

παράθεμα 1 «Θερμοπύλες»

2. Η περιοχή των Θερμοπυλών σήμερα. Την εποχή της μάχης η θάλασσα έφτανε σχεδόν στους πρόποδες του βουνού.

Τιμή σ' εκείνους όπου στη ζωή των όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.

.....
Και περισσότερη τιμή τους πρέπει, όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν) πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος, κι οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε.

Κ. Π. Καβάφης

παράθεμα 2 Έξυπνες απαντήσεις

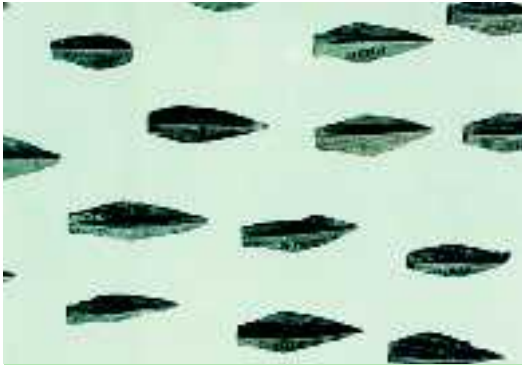
Ο Λεωνίδας ο Σπαρτιάτης, όταν κάποιος από τους στρατιώτες του τού είπε: «Αρχηγέ, οι Πέρσες μάς πλησιάζουν», απάντησε ήρεμα: «Ε, και λοιπόν, και εμείς είμαστε πολύ κοντά τους». Ένας άλλος λίγο αργότερα είπε: «Ούτε τον ήλιο δε θα μπορούμε να δούμε από τα βέλη των εχθρών μας», ο Λεωνίδας πάλι είχε έτοιμη την απάντηση: «Ωραία, θα είναι πολύ καλά, γιατί θα αγωνιστούμε κάτω από σκιά».

Πλούταρχος, Ηθικά, 3, Λακωνικά αποφθέγματα, (διασκευή).

3. Το άγαλμα του Λεωνίδα που υπάρχει σήμερα στο χώρο των Θερμοπυλών.

παράθεμα 3 Με χέρια και με δόντια

4. Αιχμές περσικών βελών που βρέθηκαν στην περιοχή των Θερμοπυλών.

Η μάχη συνεχίστηκε μέχρι που έφτασαν οι εχθροί με τον Εφιάλτη. Όταν το κατάλαβαν αυτό οι Έλληνες, όλα άλλαξαν. Υποχώρησαν στο πιο στενό σημείο, μπήκαν μέσα στο τείχος και πήγαν και πήραν θέση στο μικρό λόφο, εκτός από τους Θηβαίους. Σ' αυτό το μέρος έδωσαν μάχη με τα μαχαίρια, που τους είχαν απομείνει, αλλά και με τα χέρια και με τα δόντια. Όλους αυτούς τους σκότωσαν με τα πυκνά βέλη τους οι Πέρσες, καθώς τους είχαν περικυκλώσει απ' όλες τις μεριές.

Ηρόδοτος, Ιστορία, Ζ', 225 (διασκευή)

παράθεμα 4 Η προδοσία του Εφιάλτη

Ο Ξέρξης βρισκόταν σε απορία και πίστευε πως κανένας πια δε θα έχει το κουράγιο να πολεμήσει. Τότε ήρθε κοντά του ένας ντόπιος από την Τραχίνα, ο Εφιάλτης, που ήξερε καλά τη γύρω ορεινή περιοχή. Αυτός λοιπόν πλησίασε τον Ξέρξη και του υποσχέθηκε να οδηγήσει τους Πέρσες από ένα στενό και απότομο μονοπάτι πίσω από το στρατό του Λεωνίδα. Έτσι αυτοί, που θα τον ακολουθούσαν, θα μπορούσαν να περικυκλώσουν τους Έλληνες και να τους εξοντώσουν με μεγάλη ευκολία. Ο βασιλιάς, μόλις άκουσε αυτό, χοροπήδησε από τη χαρά του και χάρισε πλούσια δώρα στον Εφιάλτη. Τη νύχτα έστειλε μαζί του είκοσι χιλιάδες άνδρες εναντίον των Ελλήνων. Στο στρατό όμως των Περσών ήταν και κάποιος από την Κύμη, που τον έλεγαν Τυρρασκάδα, άνθρωπος καλός και σωστός. Αυτός λοιπόν τη νύχτα το έσκασε από το στρατόπεδο των Περσών και πήγε στο Λεωνίδα και του είπε τα νέα, που εκείνος δε γνώριζε.

Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλιοθήκη ιστορική, 11, 8 (διασκευή)

1. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, οι Έλληνες συμφώνησαν να αναλάβουν την αρχηγία οι Σπαρτιάτες;
2. Γιατί νομίζεις ότι Λεωνίδα και οι στρατιώτες του έμειναν στις Θερμοπύλες, ενώ ήταν σίγουρο πως θα πεθάνουν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Η ναυμαχία της Σαλαμίνας

Ο Ξέρξης συνέχισε την πορεία του και έφτασε στην Αθήνα, την οποία όμως είχαν εγκαταλείψει οι κάτοικοί της. Ο ελληνικός στόλος με απόφαση του Θεμιστοκλή έπιασε το στενό της Σαλαμίνας, το οποίο γρήγορα κύκλωσε ο περσικός στόλος. Στη ναυμαχία που έγινε (480 π.Χ.) οι Έλληνες πέτυχαν μια μεγάλη νίκη.

οι τριήρεις:

τα πολεμικά πλοία των αρχαίων Ελλήνων με τρεις σειρές κουπιών

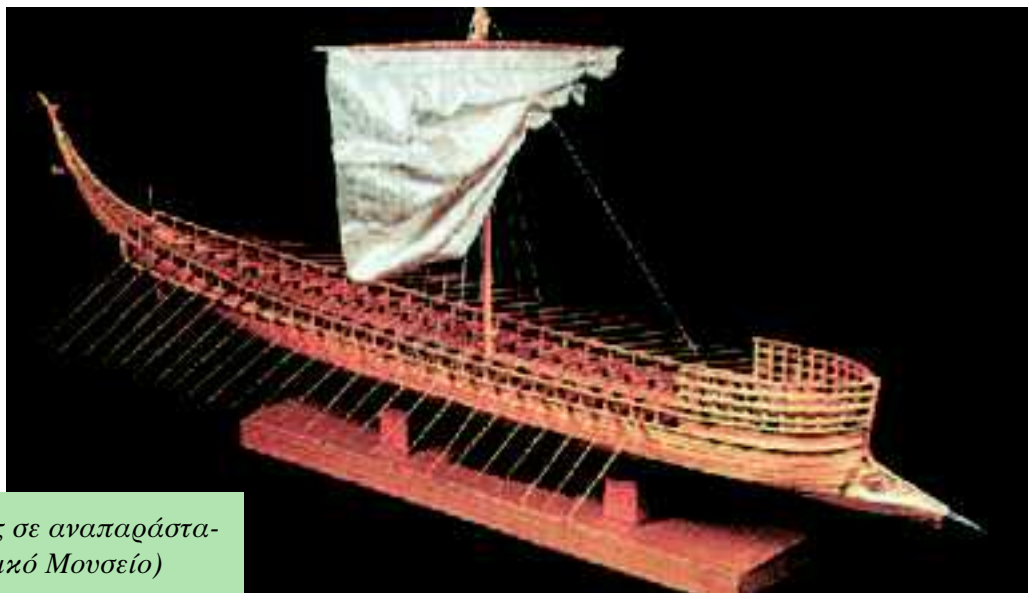
το Διγάλεω:

βουνό της Αττικής

Ο Ξέρξης, έχοντας χάσει πολλούς στρατιώτες, πέρασε το στενό των Θερμοπυλών και συνέχισε το δρόμο προς την Αθήνα. Η πόλη όμως ήταν άδεια. Οι κάτοικοί της την είχαν εγκαταλείψει. Τα γυναικόπαιδα και οι ηλικιωμένοι είχαν μεταφερθεί για μεγαλύτερη ασφάλεια στα γύρω νησιά, ενώ οι άντρες είχαν μπει στα καράβια έτοιμοι για νέα σύγκρουση.

Στο μεταξύ οι Πελοποννήσιοι ύψωσαν τείχος στον Ισθμό, για να εμποδίσουν τους Πέρσες να μπουν στην Πελοπόννησο. Εκεί διαφώνησαν οι αρχηγοί του στόλου. Ο Σπαρτιάτης Ευρυβιάδης πίστευε πως ήταν καλύτερο ο ελληνικός στόλος να εμποδίσει τους Πέρσες να κάνουν απόβαση στην Πελοπόννησο. Αντίθετα ο Αθηναίος Θεμιστοκλής υποστήριζε ότι η απόκρουση του περσικού στόλου πρέπει να γίνει στο στενό της Σαλαμίνας. Στο μικρό αυτό χώρο οι Πέρσες δε θα μπορούσαν να παρατάξουν όλο το στόλο τους. Τα ελληνικά, εξάλλου, πλοία (*τριήρεις*), θα μπορούσαν να κινηθούν πιο εύκολα. Έτσι και έγινε. Οι Σπαρτιάτες υποχώρησαν και δέχτηκαν τη γνώμη του Θεμιστοκλή.

Οι αρχηγοί των Περσών, μόλις είδαν τον ελληνικό στόλο να συγκεντρώ-

1. Αθηναϊκή τριήρης σε αναπαράσταση (Πειραιάς, Ναυτικό Μουσείο)

νεται στη Σαλαμίνα, έδωσαν εντολή να κυκλωθεί. Ο βασιλιάς Ξέρξης, βέβαιος για τη νίκη, ανέβηκε σε μια πλαγιά του βουνού Αιγάλεω για να παρακολουθήσει τη ναυμαχία (480 π.Χ.).

Μόλις δόθηκε το σύνθημα της επίθεσης, τα ελληνικά πλοία έπλευσαν με δύναμη προς τα περσικά. Τα πρώτα περσικά πλοία δεν άντεξαν την επίθεση και υποχώρησαν. Το ίδιο έκαναν και τα άλλα, καθώς δεν μπορούσαν να κινηθούν εύκολα στο στενό. Η ναυμαχία κράτησε ως τ' απόγευμα. Οι Πέρσες έφυγαν, ενώ η γύρω θάλασσα είχε γεμίσει από συντρίμια.

Οι Έλληνες έδωσαν τη μάχη σε χώρο που ήξεραν και πολεμώντας γενναία νίκησαν. Αγωνίστηκαν ενωμένοι και κατάφεραν να σώσουν την πατρίδα τους.

παράθεμα 1 Το τέχνασμα του Θεμιστοκλή

Ο Θεμιστοκλής τότε δεν μπορούσε να πείσει τους Αθηναίους με τη λογική, γι' αυτό χρησιμοποίησε ένα τέχνασμα. Παρουσίασε λοιπόν στους συμπολίτες του θεϊκά σημάδια και χρησμούς. Ως θεϊκό σημάδι θεώρησε το περιστατικό με το φίδι, που βρισκόταν στο ναό της Αθηνάς στο Ερέχθειο. Αυτό εξαφανίστηκε εκείνες τις μέρες από το ναό και οι ιερείς έβρισκαν άθικτες τις τροφές που του πρόσφεραν καθημερινά. Ο Θεμιστοκλής εξήγησε ως εξής αυτό το παράξενο γεγονός: είπε πως τάχα η θεά εγκατέλειψε την πόλη τους και τούς έδειχνε το δρόμο για τη θάλασσα. Και το χρησμό επίσης εξήγησε λέγοντας ότι το «ξύλινο τείχος» δε σήμαινε τίποτε άλλο παρά τα πλοία. Στο τέλος επικράτησε η γνώμη του. Έπεισε μάλιστα τους Αθηναίους να μπουέ στα καράβια και να φροντίσει ο καθένας να τακτοποιήσει τα γυναικόπαιδα και τους δούλους όπως μπορούσε. Όταν πήραν επίσημη απόφαση, οι πιο πολλοί Αθηναίοι μετέφεραν τους γονείς τους, τις γυναίκες και τα παιδιά τους στην Τροιζήνα. Οι Τροιζήνιοι τους υποδέχτηκαν φιλόξενα. Στα παιδιά των Αθηναίων επέτρεψαν να κόβουν φρούτα από παντού. Επίσης αποφάσισαν να πληρώνουν μισθούς σε δασκάλους για την εκπαίδευσή τους.

Πλούταρχος, Θεμιστοκλής, 10 (διασκευή)

2. Νόμισμα της Αθηνάς Νίκης. Πάνω στο κράνος έχει κλαδί ελιάς, σύμβολο νίκης (Βερολίνο, Αρχ. Μουσείο).

παράθεμα 2 Σκηνές από τη ναυμαχία

3. Ελληνικό νόμισμα του 1990 μ.Χ. με την παράσταση τριήρου

Στη ναυμαχία σκοτώθηκαν πολλοί από τους Πέρσες και τους συμμάχους τους και λίγοι από τους Έλληνες, γιατί αυτοί γνώριζαν κολύμπι. Έτσι, όταν τα καράβια βούλιαζαν και γλίτωναν, κολυμπούσαν κι έβγαιναν στη Σαλαμίνα. Οι πιο πολλοί από τους βαρβάρους πνίγηκαν, γιατί δεν ήξεραν κολύμπι. Όταν τα καράβια τους άρχισαν να υποχωρούν, τα πιο πολλά βούλιαξαν. Μάλιστα έφταιγε το γεγονός πως εκείνα που βρίσκονταν πιο πίσω, στην προσπάθειά τους να περάσουν μπροστά, για να δείξουν στο βασιλιά ότι πολεμούσαν, έπεφταν πάνω στα δικά τους που υποχωρούσαν. Ο Ξέρξης ήταν πολύ λυπημένος και τα έβαζε με όλους. Καθισμένος στο θρόνο του στο βουνό Αιγάλεω έβλεπε απέναντί του τη Σαλαμίνα και παρακολουθούσε τη ναυμαχία. Αν κάποιος από τους δικούς του πολεμούσε γενναία, ρωτούσε να μάθει ποιος ήταν.....Οι Αθηναίοι μέσα στον πανικό βύθιζαν όσα πλοία μπορούσαν. Όταν κάποια ξέφευγαν από τους Αθηναίους, έπεφταν στους Αιγινίτες.

Ηρόδοτος, Ιστορία, Η', 89-92 (διασκευή)

παράθεμα 3 **Ο φιλόδοξος Θεμιστοκλής**

Λένε μάλιστα πως ο Θεμιστοκλής ήθελε πολύ να αποκτήσει μεγάλη δόξα. Όταν έγινε η μάχη στο Μαραθώνα με τους βαρβάρους, όλοι μιλούσαν για το μεγάλο στρατηγό Μιλτιάδη. Ο Θεμιστοκλής τότε ήταν νέος και λαχταρούσε τα σπουδαία κατορθώματα. Γι' αυτό ζήλεψε και ήταν πολύ σκεφτικός. Τις νύχτες έμενε άπνους και δεν πήγαινε πια στα συνηθισμένα συμπόσια. Οι γνωστοί του παραξευεύτηκαν από αυτή την απότομη αλλαγή της ζωής του και, όταν τον ρωτούσαν, εκείνος απαντούσε: «δε μ' αφήνει να κοιμηθώ η δόξα του Μιλτιάδη».

Πλούταρχος, Θεμιστοκλής, 3 (διασκευή)

4. Αντίγραφο προτομής του Θεμιστοκλή

1. Γιατί Θεμιστοκλής ήθελε να συγκρουστούν οι δυο στόλοι στο στενό της Σαλαμίνας;
2. Πώς νομίζεις ότι αισθάνονταν οι Έλληνες μετά τη νίκη τους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Η μάχη των Πλαταιών και η ναυμαχία της Μυκάλης

Ο Ξέρξης εγκατέλειψε την Ελλάδα. Άφησε όμως το γαμπρό του το Μαρδόνιο να συνεχίσει την προσπάθεια για υποταγή των Ελλήνων. Μια νέα σύγκρουση έγινε στις Πλαταιές (479 π.Χ.), όπου οι Πέρσες και πάλι ηττήθηκαν.

Ο Ξέρξης, μετά την ήττα στη Σαλαμίνα, αναχώρησε βιαστικά για την πατρίδα του. Δεν εγκατέλειψε όμως το σχέδιό του να υποδουλώσει την Ελλάδα. Για το λόγο αυτό άφησε πίσω το γαμπρό του Μαρδόνιο με αρκετές χιλιάδες στρατό. Ο Μαρδόνιος, επειδή ερχόταν ο χειμώνας, έφυγε από την Αττική και πήγε στη Θεσσαλία. Εκεί ήταν πιο εύκολο να βρει τροφή για το στρατό και το ιππικό του. Στο διάστημα αυτό ετοίμαζε τα σχέδιά του. Έστειλε μάλιστα αγγελιαφόρους στην Αθήνα και ζήτησε συμμαχία. Οι Αθηναίοι όμως δε δέχτηκαν τις προτάσεις του.

Μόλις άρχιζε το καλοκαίρι (479 π. Χ.), ο Μαρδόνιος ξεκίνησε για την Αθήνα, αλλά και τούτη τη φορά η πόλη ήταν άδεια. Οι κάτοικοί της την είχαν εγκαταλείψει αναζητώντας άλλο μέρος με περισσότερη ασφάλεια. Στο μεταξύ, πελοποννησιακός στρατός με αρχηγό τον Πausανία έφτασε στην Αττική. Ο Μαρδόνιος, μόλις έμαθε τον ερχομό των Πελοποννησίων, κινήθηκε προς τις Πλαταιές, όπου και στρατοπέδευσε. Αποφάσισε να δώσει τη μάχη σε μια περιοχή κοντά στον Ασωπό ποταμό. Διάλεξε ειδικά ένα πεδινό μέρος, για να μπορεί να χρησιμοποιήσει άνετα το ιππικό του.

Οι Πέρσες επιτέθηκαν πρώτοι με όλες τους τις δυνάμεις. Συνάντη-

ο αγγελιαφόρος: ο άνθρωπος στον οποίο αναθέτουν να μεταφέρει μια είδηση.

τα λάφυρα: τα αντικείμενα που αρπάζουν οι εχθροί, όταν έχουν νικήσει.

1. Σκηνή από το ναό της Αθηνάς Νίκης με παραστάσεις Ελλήνων και Περσών πολεμιστών. Φαίνεται ότι για τους Έλληνες η νίκη ήταν πολύ σημαντική, γιατί για πρώτη φορά σκάλισαν πολεμική σκηνή σε ιερό κτίριο (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο).

2. Μετά τη νίκη στις Πλαταιές οι Έλληνες αφιέρωσαν ένα χρυσό τρίποδα ο οποίος στηριζόταν πάνω στη στήλη της εικόνας. Επάνω της ήταν χαραγμένα τα ονόματα 31 πόλεων που είχαν λάβει μέρος στους Περσικούς πολέμους (Ιππόδρομος Κωνσταντινούπολης).

σαν όμως την αντίσταση των ενωμένων Ελλήνων και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν. Ένας Σπαρτιάτης μάλιστα σκότωσε το Μαρδόνιο. Πολλοί για να σωθούν έτρεξαν σ' ένα ξύλινο στρατόπεδο που είχε στηθεί εκεί κοντά. Αλλά κι εκεί δεν ένιωθαν ασφαλείς και αποφάσισαν να πάρουν το δρόμο του γυρισμού, αφήνοντας πίσω τους πολλούς νεκρούς.

Μετά τη μάχη οι Έλληνες μοίρασαν μεταξύ τους τα λάφυρα και πρόσφεραν θυσίες στους θεούς. Την ίδια μέρα, που έγινε η μάχη στις Πλαταιές, νικήθηκε και ο περσικός στόλος στη Μυκάλη.

Με τις νίκες αυτές πέρασε οριστικά ο περσικός κίνδυνος. Οι ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας κέρδισαν την ελευθερία τους. Οι Έλληνες, περήφανοι για το κατόρθωμά τους, επέστρεψαν στην ειρηνική ζωή, προόδευαν οικονομικά και δημιούργησαν σπουδαία καλλιτεχνικά έργα.

παράθεμα 1 Ο όρκος των Ελλήνων

3. Μονομαχία Έλληνα οπλίτη με Πέρση στρατιώτη (Σκωτία, Εδιμβούργο, Βασιλικό Μουσείο)

Όταν οι Έλληνες μαζεύτηκαν στον Ισθμό της Κορίνθου, συμφώνησαν να δώσουν έναν όρκο που θα τους έδενε πιο στενά μεταξύ τους. Ο όρκος έλεγε περίπου τα εξής: «Δε θα βάλω τη ζωή μου πάνω από την ελευθερία και δε θα εγκαταλείψω τους αρχηγούς ούτε ζωντανούς ούτε νεκρούς. Θα θάψω επίσης όλους τους συμμάχους που θα σκοτωθούν στη μάχη. Άμα νικήσω τους εχθρούς, δε θα καταστρέψω καμία από τις πόλεις που έλαβαν μέρος στον κοινό αγώνα. Δε θα ξαναχτίσω κανέναν από τους ναούς που έκαψαν ή γκρέμισαν οι βάρβαροι, αλλά θα τους αφήσω όπως είναι. Κι αυτό για να θυμούνται οι νεότεροι την ασέβεια των Περσών». Μόλις έδωσαν τον όρκο, ξεκίνησαν για τη Βοιωτία με αρχιστράτηγο το βασιλιά της Σπάρτης, τον Πausανία.

Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλιοθήκη ιστορική 9, 29 (διασκευή)

παράθεμα 2 Σπαρτιατικά και περσικά δείπνα

Ο Ξέρξης έφυγε για την πατρίδα του και άφησε στην Ελλάδα το Μαρδόνιο με όλα όσα είχε μαζί του. Ο Πausanίας, βλέποντας τη σκηνή του Μαρδόνιου με χρυσά και ασημένια αντικείμενα και κεντημένα υφάσματα, έδωσε διαταγή στους μάγειρους να ετοιμάσουν δείπνο σαν να τους το είχε ζητήσει ο Μαρδόνιος. Αυτοί υπάκουσαν με προθυμία και ετοίμασαν ένα δείπνο πολυτελέστατο. Όταν το είδε ο Πausanίας, έμεινε κατάπληκτος. Για να διασκεδάσει, παράγγειλε στους δικούς του να ετοιμάσουν ένα σπαρτιατικό δείπνο. Εκείνοι το ετοίμασαν, η διαφορά όμως ήταν τόσο τεράστια που ο Πausanίας, χαμογελώντας, κάλεσε τους στρατηγούς των Ελλήνων. Μόλις συγκεντρώθηκαν, τους έδειξε τα δύο δείπνα και τους είπε: «Έλληνες, σας κάλεσα εδώ, για να σας δείξω την επιπολαιότητα των Περσών. Αυτοί, ενώ είχαν κάθε μέρα τέτοια τροφή, ξεκίνησαν εναντίον μας, για να μας πάρουν τη δική μας που είναι τόσο λίγη».

Ηρόδοτος, Ιστορία, Ι, 82 (διασκευή)

παράθεμα 3 Ένας μεγάλος Έλληνας

Όταν νύχτωσε, η ησυχία βασίλευε στα δύο στρατόπεδα και τους στρατιώτες τούς είχε πάρει ο ύπνος. Εκείνη την ώρα ο Αλέξανδρος, ο γιος του Αμύντα, που ήταν στρατηγός και βασιλιάς των Μακεδόνων, πήγε με το αλόγό του στους φρουρούς των Αθηναίων και ζήτησε να δει τους στρατηγούς τους. Οι φρουροί τούς ειδοποίησαν και εκείνοι ήρθαν αμέσως. Τότε ο Αλέξανδρος τούς είπε τα εξής: «Άνδρες Αθηναίοι, αυτά που θα σας πω να μην τα μάθει κανένας άλλος εκτός από τον Πausanία, γιατί αλίμονό μου. Θα κρατούσα το στόμα μου κλειστό, αν δε μ' ένοιαζε όλη η Ελλάδα. Γιατί κι εγώ είμαι Έλληνας και δε θέλω η Ελλάδα να γίνει σκλάβο. Σας λέω λοιπόν πως ο Μαρδόνιος αποφάσισε να δώσει μάχη μόλις ξημερώσει. Γι' αυτό αρχίστε τις προετοιμασίες. Αν πάλι ο Μαρδόνιος αναβάλει τη μάχη, να μείνετε στις θέσεις σας, γιατί τα τρόφιμα που έχει είναι λιγοστά. Κι αν ο πόλεμος τελειώσει και νικήσετε, τότε να φροντίσετε να ελευθερώσετε κι εμένα. Εμένα που για χάρη της Ελλάδας έκανα μια τόσο τολμηρή πράξη και σας φανέρωσα τα σχέδια του εχθρού, για να μη σας ξαφνιάσει».

Ηρόδοτος, Ιστορία, Θ', 44-45 (διασκευή)

4. Σημερινή άποψη από την πεδιάδα των Πλαταιών

1. Φαντάζεσαι τι θα είχε συμβεί, αν οι Έλληνες δεν είχαν νικήσει τους Πέρσες;
2. Ποιοι ήταν, κατά τη γνώμη σου, οι λόγοι που έκαναν τους Έλληνες να νιώθουν περήφανοι;

Ας δούμε τι μάθαμε

ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Το περσικό κράτος καταπίεζε τις ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας, οι οποίες επαναστάτησαν. Οι Πέρσες τελικά κατέπνιξαν την επανάσταση. Στη συνέχεια επιτέθηκαν εναντίον της Ελλάδας. Στη μάχη του Μαραθώνα (490 π.Χ.) νικήθηκαν από τους Αθηναίους. Το 480 π.Χ., στις Θερμοπύλες, 300 Σπαρτιάτες και 700 Θεσπιείς, με αρχηγό το βασιλιά της Σπάρτης Λεωνίδα, αντιμετώπισαν τον πολυάριθμο περσικό στρατό και σκοτώθηκαν πολεμώντας γενναία. Στη ναυμαχία της Σαλαμίνας (480 π.Χ.) ο περσικός στόλος έπαθε πανωλεθρία. Η τελευταία ελληνοπερσική μάχη έγινε στις Πλαταιές (479 π.Χ.), όπου οι Πέρσες και πάλι ηττήθηκαν. Με τη νίκη αυτή πέρασε για τους Έλληνες ο περσικός κίνδυνος.

2 Ο «ΧΡΥΣΟΣ ΑΙΩΝΑΣ» (5ος ΑΙΩΝΑΣ π. Χ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Η Αθήνα γίνεται η πιο ισχυρή πόλη

Οι Πέρσες φεύγουν νικημένοι. Πολλές πόλεις δημιουργούν την Α' Αθηναϊκή συμμαχία. Οι συμμαχικές δυνάμεις νικούν και πάλι τους Πέρσες.

Οι Έλληνες, πολεμώντας γενναία, νίκησαν τους Πέρσες. Ενθουσιασμένοι από το κατόρθωμά τους συνέχισαν τον πόλεμο. Σκέφτηκαν μάλιστα να επιτεθούν οι ίδιοι αυτή τη φορά εναντίον των Περσών. Έτσι θα γλίτωναν οριστικά από τον περσικό κίνδυνο. Ο ελληνικός στόλος με αρχηγό τον Πausανία ελευθέρωσε πρώτα πολλές πόλεις της Κύπρου και μετά τα στενά του Ελλησπόντου.

Ο επιθετικός πόλεμος όμως των Ελλήνων δε θα διαρκέσει για πολύ. Γρήγορα φάνηκε ότι οι Σπαρτιάτες δεν ήταν πρόθυμοι να συνεχίσουν τον αγώνα εναντίον των Περσών. Είχαν πολλά προβλήματα στο ίδιο

η συμμαχία:
η συνεργασία ανθρώπων ή κρατών, για να προστατέψουν τα συμφέροντά τους.

η ηγεμονία:
η κυριαρχία μιας χώρας πάνω στην άλλη

1. Η Αθηναϊκή συμμαχία. Στη συμμαχία πήραν μέρος οι πόλεις που φοβούνται περισσότερο τον περσικό κίνδυνο.

τους το κράτος, αλλά και στην Πελοπόννησο. Πολλές πόλεις τότε, για να αντιμετωπίσουν τον περσικό κίνδυνο, ζήτησαν βοήθεια από την Αθήνα. Ο ισχυρός της στόλος αποτελούσε γι' αυτές μεγάλη ασφάλεια. Έτσι έγινε η Α' Αθηναϊκή συμμαχία (478 π. Χ.), στην οποία έλαβαν μέρος πολλές παραθαλάσσιες και νησιωτικές πόλεις.

Η Συμμαχία έβαλε ως στόχο της να προστατεύσει την ελευθερία των πόλεων που ανήκαν σ' αυτή. Για να το πετύχει όμως αυτό, χρειαζόταν χρήματα. Κάθε πόλη έπρεπε να δίνει χρήματα ή πλοία για το συμμαχικό στόλο. Οι αντιπρόσωποι των πόλεων συνεδρίαζαν στο ιερό νησί της Δήλου. Γι' αυτό η Συμμαχία ονομάστηκε Δηλιακή. Τα χρήματα τα διαχειρίζονταν 10 Αθηναίοι που ονομάζονταν ελληνοταμίεις. Ο Αριστείδης ανέλαβε να κανονίσει τις υποχρεώσεις που θα είχε η κάθε πόλη. Τα κατάφερε τόσο καλά, που καμιά δεν είχε παράπονο. Όλες ήταν ίσες. Από τότε ο Αριστείδης ονομάστηκε δίκαιος.

Ο συμμαχικός στόλος με αρχηγό τον Κίμωνα στράφηκε εναντίον των Περσών, τους οποίους τελικά νίκησε στον Ευρυμέδοντα ποταμό (465 π. Χ.). Λίγα χρόνια αργότερα σε μια εκστρατεία στη Κύπρο, ο Κίμωνας σκοτώθηκε πολεμώντας εναντίον των Περσών. Οι Αθηναίοι, χωρίς τον αρχηγό τους, συνέχισαν τη μάχη και νίκησαν. Οι Πέρσες υπέγραψαν ειρήνη (448 π. Χ.), με την οποία οι ελληνικές πόλεις της Μικράς Ασίας εξασφάλισαν την ελευθερία τους. Η δύναμη της Αθήνας συνεχώς αυξανόταν. Τα αθηναϊκά πλοία έπλεαν σ' όλη τη Μεσόγειο. Ο Πειραιάς έγινε το πιο μεγάλο λιμάνι. Αυτά έκαναν τους Αθηναίους να μη συμπεριφέρονται με καλό τρόπο στους συμμάχους τους. Μετέφεραν μάλιστα το ταμείο της Συμμαχίας από τη Δήλο στην Αθήνα. Οι σύμμαχοι άρχισαν να έχουν παράπονα. Ήταν φανερό ότι η Συμμαχία είχε καταλήξει να είναι ηγεμονία της Αθήνας.

Η Σπάρτη, βλέποντας τη δύναμη της Αθήνας να μεγαλώνει, θέλησε να πάρει με το μέρος της τις δυσαρεστημένες πόλεις.

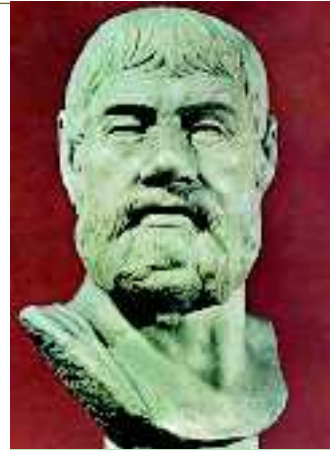
2. Ο αρχαιολογικός χώρος της Δήλου. Στο ναό του Απόλλωνα συγκεντρώνονταν οι αντιπρόσωποι των πόλεων.

παράθεμα 1 Το τέλος του Πausανίας

Ο Πausανίας, ενώ ήταν αρχηγός ελληνικού στόλου, κατηγορήθηκε πως πρόδωσε την πατρίδα του και ήρθε σε συνεννόηση με τους Πέρσες για να τους παραδώσει την Ελλάδα. Φαίνεται πως ο απλός Σπαρτιάτης θαμπώθηκε από τον πλούτο και την πολυτέλεια των Περσών και άρχισε να φοράει περσικά ρούχα και να συμπεριφέρεται σαν Πέρσης αρχηγός. Τότε οι άρχοντες της Σπάρτης του ζήτησαν να γυρίσει πίσω και τον καταδίκασαν σε θάνατο. Εκείνος κατέφυγε ικέτης* στο ναό της Χαλκιοίκου Αθηνάς. Οι συμπολίτες του έχτισαν την πόρτα του ναού και αφαίρεσαν τη στέγη, για να πεθάνει από την πείνα και το κρύο. Λένε πως ακόμα και η μητέρα του συμμετείχε σ' αυτή την πράξη. Λίγο πριν αφήσει την τελευταία του πνοή τον έβγαλαν έξω από το ναό, για να μην τον μολύνει.

* ο ικέτης: αυτός που ζητούσε τη βοήθεια ή την προστασία των θεών και θεωρούνταν ιερό πρόσωπο.

Κορνήλιος Νέπωτας, Πausανίας, (διασκευή)

3. Ο Πausανίας, αρχηγός των Ελλήνων στη μάχη των Πλαταιών

παράθεμα 2 Το ήθος του Κίμωνα

4. Όστρακο στο οποίο είναι γραμμένο το όνομα του Κίμωνα (Αθήνα, Μουσείο Αγοράς).

Κάποτε λένε πως ήρθε στην Αθήνα κάποιος Ροισάκης από την Περσία. Αυτός είχε πολλά λεφτά και φοβήθηκε μην του τα πάρουν. Ζήτησε λοιπόν την προστασία του Κίμωνα. Γι' αυτό πήγε στο σπίτι του και άφησε στην αυλόπορτα δύο δοχεία με ασημένια και χρυσά νομίσματα. Ο Κίμωνα, όταν τα είδε, χαμογέλασε και ρώτησε το Ροισάκη τι ήθελε να τον έχει, φύλακα ή φίλο του. Εκείνος λοιπόν του απάντησε πως ήθελε να τον έχει φίλο του. Τότε ο Κίμωνα του είπε να τα πάρει μαζί του και να φύγει, γιατί, μια που έγινε φίλος του, θα έχει στη διάθεσή του τα χρήματά του, όποτε τα χρειαστεί.

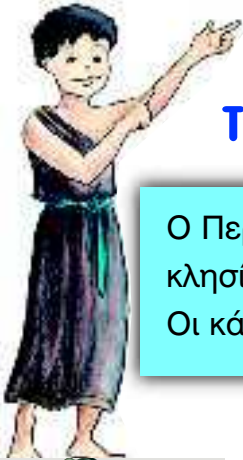
Πλούταρχος, Παράλληλοι Βίοι (διασκευή)

1. Γιατί νομίζεις ότι οι Αθηναίοι που διαχειρίζονταν το ταμείο της Συμμαχίας ονομάστηκαν ελληνοταμίεις;
2. Η πόλη όπου ζεις ή από όπου κατάγεσαι ανήκε στην Α' Αθηναϊκή συμμαχία; Γνωρίζεις περισσότερα πράγματα για την πόλη σου στα αρχαία χρόνια;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Το πολίτευμα και η κοινωνία της Αθήνας στα χρόνια του Περικλή

Ο Περικλής προσπαθεί να αυξήσει τη δύναμη της Αθήνας. Στην Εκκλησία του δήμου οι Αθηναίοι αποφασίζουν για τα προβλήματά τους. Οι κάτοικοι χωρίζονται σε Αθηναίους πολίτες, μέτοικους και δούλους.

ο ρήτορας:

αυτός που βγάζει λόγο, συνήθως για πολιτικά θέματα.

Την εποχή αυτή ξεχωρίζει ο Περικλής, ο οποίος με τη δράση του επηρέασε την πολιτική ζωή της Αθήνας. Ήταν σπουδαίος *ρήτορας* και οι Αθηναίοι τού είχαν εμπιστοσύνη. Άνθρωπος με πολλά χαρίσματα, θέλησε να κάνει την Αθήνα πνευματικό κέντρο των Ελλήνων. Προσπάθησε ακόμα να πείσει τους πολίτες να δείξουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τα θέματα της πόλης. Φρόντισε λοιπόν να πληρώνονται όσοι έπαιρναν κάποιο αξίωμα.

Την πιο μεγάλη δύναμη στην πόλη την είχε η *Εκκλησία του δήμου*, στην οποία λάβαιναν μέρος όλοι οι ελεύθεροι πολίτες. Εκεί οι Αθηναίοι έπαιρναν τις πιο μεγάλες αποφάσεις. Μεγάλη εξουσία είχαν και οι 10 στρατηγοί που εκλέγονταν από τους πολίτες για ένα χρόνο. Αυτοί φρόντιζαν για το στρατό και το στόλο και ήταν υπεύθυνοι για την ασφάλεια της πόλης.

Οι κάτοικοι της Αττικής χωρίζονταν σε κατηγορίες. Αθηναίοι πολίτες

1. Ο λόφος της Πνύκας ήταν ο χώρος όπου συνεδρίαζε η Εκκλησία του δήμου. Στην εικόνα φαίνεται το σημείο όπου στέκονταν όσοι μιλούσαν.

θεωρούνταν στα χρόνια του Περικλή όσοι είχαν πατέρα και μητέρα που κατάγονταν από την Αθήνα. Αυτοί είχαν και τα περισσότερα δικαιώματα.

Μέτοικοι ονομάζονταν οι ξένοι που είχαν εγκατασταθεί μόνιμα στην πόλη. Αυτοί συνήθως ασχολούνταν με το εμπόριο και πλήρωναν ένα φόρο (μετοίκιο) για την προστασία που τους πρόσφερε η πόλη.

Στην Αθήνα ζούσαν και αρκετοί δούλοι, που έκαναν όλες τις βαριές δουλειές. Πολλοί απ' αυτούς ήταν αιχμάλωτοι. Η ζωή τους ήταν δύσκολη και κοπιαστική. Αν ένας δούλος είχε παράπονα από τον αφέντη του, μπορούσε να καταφύγει σ' ένα ναό και να ζητήσει προστασία. Μετά ήταν δυνατό να πουληθεί σε άλλο αφέντη, χωρίς όμως να είναι βέβαιο ότι θα καλυτερέψει η ζωή του. Γενικά η ζωή των δούλων στην Αθήνα, σε σύγκριση με τη ζωή άλλων σε διάφορες πόλεις, ήταν πιο καλή. Πολλοί δούλευαν ως αστυνομικοί, λογιστές και παιδαγωγοί.

η Εκκλησία του δήμου: η συγκέντρωση, η συνέλευση του λαού

ο πολίτης: ο υπήκοος κάποιου κράτους που έχει όλα τα πολιτικά δικαιώματα.

ο μέτοικος: ο μετανάστης

ο δούλος: ο σκλάβος, ο υπηρέτης

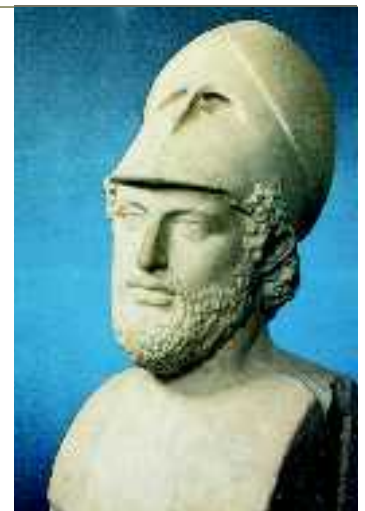
2. Ο ναός του Ηφαίστου, το γνωστό Θησείο. Εδώ κατέφευγαν πολλές φορές οι δούλοι ζητώντας βοήθεια από το θεό.

παράθεμα 1 Η έντονη προσωπικότητα του Περικλή

Ο Περικλής είχε αποκτήσει μεγάλη δύναμη χάρη στην προσωπικότητά του και την εξυπνάδα του χωρίς να ενδιαφέρεται για τα χρήματα. Κατάφερνε να συγκρατεί τους πολίτες, χωρίς να περιορίζει* τις ελευθερίες τους. Δεν παρασυρόταν από το λαό, αντίθετα τον καθοδηγούσε. Δεν ήθελε να κερδίσει δύναμη με άδικα μέσα, γι' αυτό δεν κολάκευε τους Αθηναίους. Έχοντας λοιπόν κερδίσει την εκτίμηση όλων, έλεγε με θάρρος τη γνώμη του, ακόμη και αν έκανε κάποιους να θυμώσουν. Άμα καμιά φορά οι Αθηναίοι έδειχναν μεγάλο θάρρος, τους φόβιζε για να μην παρασυρθούν σε λάθη και άλλοτε έκανε το αντίθετο. Παρόλο που το πολίτευμα ήταν δημοκρατία, αυτός ήταν ο πρώτος πολίτης της Αθήνας.

*περιορίζω: συγκρατώ, εμποδίζω

Θουκυδίδης, Ιστορία, Β, 65 8-10 (διασκευή)

3. Ο Περικλής (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

παράθεμα 2 **Οι μέτοικοι**

Στην αρχαία Αθήνα ζούσαν πολλοί μέτοικοι. Αυτοί ήταν συνήθως Έλληνες από άλλες πόλεις, αλλά και ξένοι όπως Φοίνικες, Φρύγες, Αιγύπτιοι και Άραβες. Τον 5ο αιώνα π.Χ. ήταν γύρω στις 20.000, δηλαδή περίπου οι μισοί από τους Αθηναίους πολίτες. Είχαν όλες σχεδόν τις οικονομικές υποχρεώσεις των πολιτών. Πλήρωναν ένα ειδικό φόρο, το μετοίκιο: 12 δραχμές το χρόνο οι άντρες και 6 δραχμές οι γυναίκες. Υπηρετούσαν στον αθηναϊκό στρατό ως ελαφρά οπλισμένοι (ψιλοί) στρατιώτες. Ήταν απόλυτα ελεύθεροι να λατρεύουν τους θεούς τους. Πολλοί απ' αυτούς ασχολήθηκαν με τη βιοτεχνία, την υφαντική, την κεραμική, τη μεταλλουργία, την κατεργασία* δερμάτων. Κρατούσαν επίσης την πρώτη θέση στο εμπόριο, εισαγωγικό και εξαγωγικό. Έτσι, κάποιοι απ' αυτούς έγιναν πολύ πλούσιοι και έδωσαν στα παιδιά τους σπουδαία μόρφωση. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι μέτοικοι έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην οικονομική, πνευματική και καλλιτεχνική ακμή της Αθήνας. Ο ίδιος ο Περικλής έλεγε: « Έχουμε τις πύλες της πόλης μας ανοικτές σε όλους».

*η κατεργασία: η επεξεργασία ενός υλικού (ξύλου, μετάλλων, δέρματος) ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί.

Ρομπέρ Φλασελιέρ, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των Αρχαίων Ελλήνων, κεφ. 2 (διασκευή)

- 1.** Τι πολίτευμα είχε η Αθήνα στα χρόνια του Περικλή;
- 2.** Γιατί νομίζεις ότι η ζωή των δούλων ήταν καλύτερη στην Αθήνα από ό,τι στις άλλες πόλεις;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Η καθημερινή ζωή και η εκπαίδευση των Αθηναίων

Οι Αθηναίοι χαιρόνταν τη ζωή τους. Οι γυναίκες ασχολούνταν κυρίως με το σπίτι. Οι νέοι μπορούσαν να μορφωθούν παρακολουθώντας σπουδαίους ανθρώπους να συζητούν.

Οι Αθηναίοι ήταν άνθρωποι χαρούμενοι και φρόντιζαν κάθε στιγμή να περνούν καλά. Τις ελεύθερες ώρες τους τις περνούσαν στα γυμναστήρια ή στην Αγορά, όπου συζητούσαν τα καθημερινά προβλήματα.

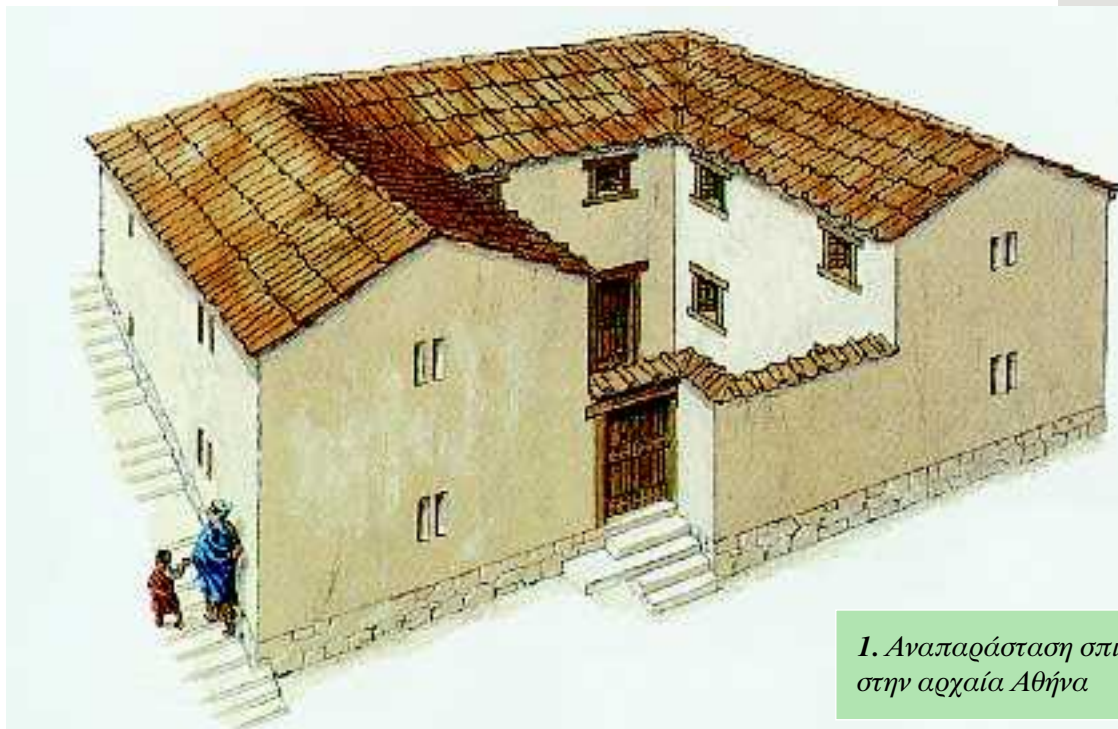
Τα σπίτια τους ήταν χαμηλά και απλά, χωρίς παράθυρα στο δρόμο. Τα δωμάτια είχαν λίγα έπιπλα, τα πιο απαραίτητα.

Συνηθισμένη τους τροφή ήταν τα λαχανικά, οι ελιές και τα ψάρια, που τότε ήταν άφθονα. Κρέας έτρωγαν στις γιορτές και στις θυσίες που έκαναν προς τιμή των θεών. Όταν διασκέδαζαν, έπιναν κρασί, νερωμένο όμως. Αυτό τους έδινε χαρά, χωρίς να μεθάνε.

Οι γυναίκες έμεναν στο σπίτι κάνοντας διάφορες δουλειές. Είχαν να μαγειρέψουν, να ζυμώσουν, να υφάνουν. Σπάνια έβγαιναν έξω, κυρίως στη διάρκεια κάποιας επίσημης γιορτής. Αυτό δε σημαίνει όμως πως δεν ενδιαφέρονταν για τον εαυτό τους. Πολλές ντύνονταν ωραία,

ο γραμματιστής: ο δάσκαλος που μάθαινε στα παιδιά ανάγνωση, γραφή και αριθμητική.

1. Αναπαράσταση σπιτιού στην αρχαία Αθήνα

**ο κιθα-
ριστής:** ο
δάσκαλος της
μουσικής

**ο παιδα-
γωγός:**
έμπιστος
δούλος που
συνόδευε τα
παιδιά στο
σχολείο.

βάφονταν, άλλαζαν το χτένισμά τους. Κάποιες είχαν πολλές υπηρέτριες για να τους κάνουν τις δουλειές. Αντίθετα στη Σπάρτη οι γυναίκες έπαιρναν μέρος σε πολλές εκδηλώσεις και συμπεριφέρονταν πιο ελεύθερα.

Στην Αθήνα δεν υπήρχαν δημόσια σχολεία, όπως έχουμε σήμερα. Τα αγόρια ως τα εφτά τους χρόνια έμεναν στο σπίτι παίζοντας διάφορα παιχνίδια. Μετά από αυτή την ηλικία οι γονείς τα έστελναν με τη συνοδεία ενός παιδαγωγού στο γραμματιστή. Εκεί θα μάθαιναν να διαβάζουν, να γράφουν και να λογαριάζουν. Ο κιθαριστής τούς μάθαινε να παίζουν κιθάρα και λύρα.

Ανώτερα σχολεία δεν υπήρχαν. Ο κάθε νέος μπορούσε να μάθει πολλά πράγματα παρακολουθώντας συζητήσεις στην Αγορά και σ' άλλα μέρη. Η πόλη έμοιαζε με σχολείο, όπου μορφωμένοι άνθρωποι συζητούσαν διάφορα θέματα. Μετά πήγαιναν στρατιώτες, δίνοντας όρκο ότι θα κάνουν το καθήκον τους στην πατρίδα. Στο στρατό υπηρετούσαν δυο χρόνια.

2. Σχολείο στην αρχαία Αθήνα. Ο κιθαριστής και ο γραμματιστής κάνουν μάθημα. Στην άκρη δεξιά κάθεται ο παιδαγωγός. Απεικόνιση από ερυθρόμορφο αγγείο του 5ου αιώνα π.Χ. (Αρχαιολογικό Μουσείο του Βερολίνου).

παράθεμα 1 Πρόσκληση σε γεύμα

Παρακώρη: Ηρακλή μου αγαπητέ, μας ήρθες πάλι; Έλα μέσα. Η Περσεφόνη, μόλις έμαθε το γυρισμό σου, αμέσως ζύμωσε ψωμιά, έβαλε στη φωτιά δύο τρία καζάνια φάβα, στη θράκα σου έψησε ολόκληρο βόδι, σου έφτιαξε πίτες και τηγανίτες. Έλα μέσα.

Ξανθίας: Ευχαριστώ πολύ.

Παρακώρη: Μη φεύγεις, μη!

Για σένα βράζει πουλερικά και σου καβούρδισε στραγάλια και σου ετοίμασε γλυκό κρασί.

Ξανθίας: Είσαι πολύ ευγενική.

Ο μάγειρας ετοιμαζόταν να βγάλει των ψαριών τις φέτες από τη σχάρα και το τραπέζι ήταν στρωμένο.

Αριστοφάνης, Βάτραχοι, στ. 503-518 (διασκευή)

3. Μαγειρικά σκεύη (Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών)

παράθεμα 2 Τα κυριότερα παιχνίδια των παιδιών της αρχαίας Ελλάδας

Τα παιδιά της αρχαίας Αθήνας αλλά και όλης της Ελλάδας έπαιζαν με τη σφαίρα και την μπάλα, με το στεφάνι, με τη σβούρα, με τα κοκκαλάκια, το κουτσό, το παιχνίδι του αρνιού που πηδά, τον εφεδρισμό, παιχνίδι σύμφωνα με το οποίο έπρεπε να παίρνεις επάνω στην πλάτη σου ένα φίλο σου. Έπαιζαν με βόλους ή καλύτερα με καρύδια κάπως έτσι: έριχναν ένα καρύδι πάνω σε τρία άλλα που σχημάτιζαν πυραμίδα. Ο νικητής που χαλούσε την πυραμίδα έπαιρνε τα καρύδια. Όταν έπαιζαν το παιχνίδι που είναι γνωστό σαν δέλτα, χάραζαν στο χώμα ένα τρίγωνο. Νικούσε όποιος πετούσε το καρύδι μέσα στο τρίγωνο και έπαιρνε όλα τα καρύδια. Άλλοτε έσκαβαν στο έδαφος ένα λακκάκι και προσπαθούσαν να ρίξουν τα καρύδια μέσα σε αυτό. Ένα παιχνίδι ισορροπίας ήταν ο ασκολιασμός. Συναγωνίζονταν ποιος θα κρατούσε περισσότερη ώρα ισορροπία σε ένα ασκί γεμάτο κρασί που πριν το είχαν αλείψει με λάδι. Γνωστά επίσης στους αρχαίους ήταν τα ξυλοπόδαρα καθώς και το παιχνίδι που λέμε εμείς γιογιό. Αυτό ήταν ξύλινο ή πήλινο. Έπαιζαν ακόμη και με κομμάτια από σπασμένα αγγεία ή με πέτρες που τις πετούσαν όσο πιο κοντά μπορούσαν σε μια γραμμή χαραγμένη στο έδαφος.

P. Φλασελιέρ, Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των Ελλήνων (διασκευή).

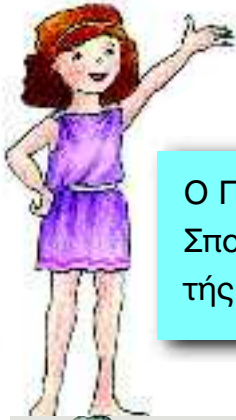
Αφού διαβάσετε το κείμενο, να απαριθμήσετε τα παιχνίδια που έπαιζαν τα παιδιά και μετά να πείτε ποια από αυτά παίζετε κι εσείς σήμερα.

4. Πήλινο αλογάκι (Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών)

1. Πώς περνούσαν τη μέρα τους οι άνδρες και πώς οι γυναίκες στην αρχαία Αθήνα;
2. Πώς μάθαιναν τα παιδιά γράμματα στην αρχαία Αθήνα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Ο «χρυσός αιώνας» της τέχνης

Ο Περικλής αναθέτει στο Φειδία να επιβλέπει τα έργα της Ακρόπολης. Σπουδαιότερο απ' όλα είναι ο Παρθενώνας. Τα έργα της εποχής αυτής ονομάζονται κλασικά και η εποχή «χρυσός αιώνας».

Προπύλαια:

(προ + πύλη), η λαμπρή είσοδος προς τον ιερό βράχο της Ακρόπολης

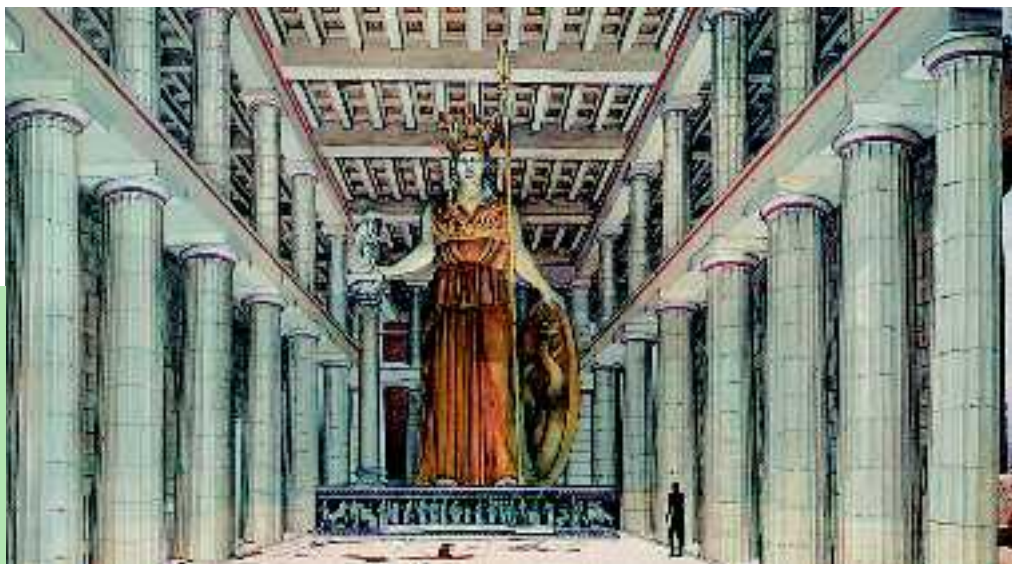
Ο Περικλής αποφάσισε να ξαναφτιάξει τους ναούς που είχαν καταστρέψει οι Πέρσες. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποίησε και χρήματα από το συμμαχικό ταμείο. Γρήγορα στην Αθήνα άρχισαν να κατασκευάζονται τόσα έργα, όσα δεν έγιναν ποτέ τα προηγούμενα χρόνια.

Πάνω στην Ακρόπολη στήθηκαν λαμπρά μνημεία, που και σήμερα γνωρίζουν παγκόσμιο θαυμασμό. Ο Περικλής ανάθεσε στο φίλο του, το Φειδία, να παρακολουθεί προσωπικά τα έργα.

Το πρώτο μνημείο που συναντούσε κάποιος ανεβαίνοντας στην Ακρόπολη ήταν τα Προπύλαια. Δεξιά είχε κτιστεί ο ναός της Αθηνάς Νίκης. Στο ψηλότερο σημείο ήταν ο Παρθενώνας, αφιερωμένος και αυτός στην Αθηνά.

Ο Παρθενώνας αποτελεί το κυριότερο έργο της ελληνικής αρχιτεκτονικής. Μέσα στο ναό είχε τοποθετηθεί το χρυσελεφάντινο άγαλμα της Αθηνάς, έργο του Φειδία. Στο μέρος όπου είχε γίνει, σύμφωνα με το μύθο, ο αγώνας ανάμεσα στην Αθηνά και τον Ποσειδώνα για το ποιος θα δώσει το όνομά του στην πόλη της Αθήνας, χτίστηκε το Ερέχθειο.

Ο χώρος γύρω ήταν γεμάτος από αφιερώματα. Ανάμεσα σ' αυτά υπήρχε και το χάλκινο άγαλμα της Αθηνάς που είχε ύψος επτά μέτρα. Η άκρη από το δόρυ της Αθηνάς φαινόταν από πολύ μακριά.

1. Αναπαράσταση του εσωτερικού του Παρθενώνα με το χρυσελεφάντινο άγαλμα της Αθηνάς

2. Αποψη της Ακρόπολης

Τα αγάλματα που έγιναν την περίοδο αυτή ήταν διαφορετικά από τους κούρους και τις κόρες. Τα πρόσωπα έχουν πιο φυσικά χαρακτηριστικά. Τα χέρια και τα πόδια φαίνονται να έχουν κίνηση. Γνωστός γλύπτης, εκτός από το Φειδία, ήταν ο Πολύκλειτος.

Έργα ζωγραφικής ήταν δύσκολο να σωθούν. Για τον τρόπο όμως που ζωγράφιζαν οι τεχνίτες μπορούμε να πάρουμε μια ιδέα από τις παραστάσεις πάνω στα αγγεία. Αγγεία σώθηκαν πολλά. Κάθε σπίτι τότε χρησιμοποιούσε τα αγγεία για να αποθηκεύει διάφορα προϊόντα.

Τα έργα αυτά που δόξασαν την Αθήνα θεωρήθηκαν κλασικά, γιατί έμειναν αξεπέραστα μέσα στους αιώνες. Γι' αυτό και η εποχή στην οποία έζησε ο Περικλής ονομάστηκε «χρυσός αιώνας».

το χρυσελεφάντινο άγαλμα: το άγαλμα που είναι φτιαγμένο από χρυσό και ελεφαντόδοντο.

ο κούρος: άγαλμα της αρχαϊκής εποχής, που παριστάνει γυμνό νεαρό σε όρθια στάση με χέρια τεντωμένα σε γροθιές και με το αριστερό πόδι μπροστά.

ο κλασικός: αυτός που θεωρείται μοναδικός, ξεχωριστός και είναι αθάνατος.

παράθεμα 1 Οι κόρες του Κάστρου

Στα χρόνια που η Ελλάδα ήταν στα χέρια των Τούρκων, επισκέφτηκε την Αθήνα ο Άγγλος λόρδος Έλγιν. Με τη βοήθεια των Τούρκων αφαίρεσε ένα μέρος από τα γλυπτά του Παρθενώνα και τα μετέφερε στην πατρίδα του. Μια μέρα, ένας Άγγλος άρχοντας ανέβηκε στην Ακρόπολη για να βγάλει και να πάρει μαζί του τις έξι μαρμαρένιες κόρες.

Πήρε τη μια κι άφησε παραγγελιά στους Τούρκους να πάνε τη νύχτα να βγάλουν και να του κουβαλήσουν και τις άλλες.

Πραγματικά, τη νύχτα πήγαν οι Τούρκοι να πάρουν τις κόρες αλλά, όταν ανέβηκαν στο Κάστρο, κόντεψαν να τρελαθούν από το φόβο τους. Οι μαρμαρένιες κόρες έκλαιγαν και φώναζαν την αδελφή τους που την είχε πάρει ο μιλόρδος κι όλος ο τόπος αντηχούσε από τα μοιρολόγια τους. Το 'βαλαν στα πόδια οι Τούρκοι κι ούτε που θέλησαν ποτέ να ξαναπάνε να πειράξουν τις κόρες.

Πολλοί άνθρωποι, κάτω από το Κάστρο, άκουγαν τις κόρες να κλαίνε τις νύχτες και να ζητάνε την αδελφή τους.

Ζωή Βαλάση, Το τεσσεραφύλλι.

3. Το Ερέχθειο. Οι Καρνάτιδες κρατούν με το κεφάλι τους τη στέγη του ναού.

παράθεμα 2 **Οι μεγάλοι καλλιτέχνες της Αθήνας, τα έργα τους και η βοήθεια της θεάς Αθηνάς**

Ο Περικλής είχε αναθέσει στο Φειδία να επιβλέψει όλα τα έργα της Αθήνας. Το κάθε έργο ξεχωριστά το είχαν αναλάβει μεγάλοι αρχιτέκτονες και τεχνίτες. Στον Παρθενώνα εργαζόνταν οι αρχιτέκτονες Ικτίνος και Καλλικράτης. Το μακρύ τείχος το είχε αναλάβει επίσης ο Καλλικράτης. Τα Προπύλαια της Ακρόπολης τελείωσαν μέσα σε πέντε χρόνια

4. Τμήμα από ζωφόρο του Παρθενώνα που βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο. Η αναπαράσταση δείχνει ότι αρχικά τα μάρμαρα ήταν καλυμμένα με χρώμα.

κάτω από την επίβλεψη του Μνησικλή. Κατά την ανοικοδόμησή τους, ο πιο άξιος εργάτης γλίστηρε κι έπεσε από ψηλά. Ήταν σε άσχημη κατάσταση και οι γιατροί πίστευαν ότι θα πεθάνει. Ο Περικλής ήταν πολύ στενοχωρημένος. Ξαφνικά στον ύπνο του παρουσιάστηκε η θεά Αθηνά και του υπέδειξε τον τρόπο με τον οποίο θα θεραπευόταν ο τεχνίτης. Εκείνος αμέσως τον μετέφερε στους γιατρούς. Γρήγορα ο τραυματισμένος τεχνίτης έγινε καλά. Με αυτόν τον τρόπο φάνηκε το ενδιαφέρον της θεάς Αθηνάς για τα έργα. Σε ανάμνηση όλων αυτών έστησαν στην Ακρόπολη το χάλκινο άγαλμα της Αθηνάς – Υγείας, το οποίο έφτιαξε ο Φειδίας, όπως και το χρυσό άγαλμα της Αθηνάς.

Πλούταρχος, Περικλής, 13 (διασκευή)

1. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, ονομάστηκε η εποχή του Περικλή «χρυσός αιώνας»;
2. Τι σημαίνει η λέξη ακρόπολη; Ποια ακρόπολη εννοούμε, όταν γράφουμε το άλφα με κεφαλαίο γράμμα; Ποια ακρόπολη βρίσκεται πιο κοντά στο χώρο όπου κατοικείς; Τι ξέρεις γι' αυτήν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η Αθήνα γίνεται «σχολείο της Ελλάδας»

Η Αθήνα έμοιαζε με σχολείο, όπου σοφοί άνθρωποι συζητούσαν. Μεγάλη ανάπτυξη είχε το θέατρο, όπου παίζονταν τραγωδίες και κωμωδίες.

Στην Αθήνα τότε έζησαν σπουδαίοι άνθρωποι που ασχολήθηκαν με τα γράμματα. Η πόλη έμοιαζε με σχολείο. Έλληνες από κάθε περιοχή πήγαιναν στην Αθήνα να ακούσουν τους σοφούς να μιλάνε για σοβαρά θέματα και να διδάσκουν τους νέους.

Ο φιλόσοφος Σωκράτης σε διάφορα σημεία της πόλης έπιανε κουβέντα κάθε μέρα με τους απλούς ανθρώπους. Η ζωή, έλεγε, θα γίνει πιο καλή, αν οι άνθρωποι γίνουν δίκαιοι και τίμιοι.

Ο Ηρόδοτος καταγόταν από την Αλικαρνασό της Μ. Ασίας, έζησε όμως χρόνια στην Αθήνα. Ταξίδεψε σε πολλές χώρες, όπου είδε και άκουσε πολλά και περίεργα. Πιο πολύ όμως τον συγκίνησαν τα κατορθώματα των Ελλήνων εναντίον των Περσών. Όλα αυτά που του έκαναν εντύπωση θέλησε να τα γράψει. Αργότερα τον ονόμασαν «πατέρα της Ιστορίας». Ο Θουκυδίδης, ένας άλλος ιστορικός, έγραψε για τον Πελοποννησιακό πόλεμο, τις συγκρούσεις ανάμεσα στους Έλληνες. Παρ' όλο που οι συμπατριώτες του οι Αθηναίοι τον εξόρισαν, αυτός έγραψε χωρίς μίσος γι' αυτούς.

Την εποχή αυτή αναπτύχθηκε ιδιαίτερα το θέατρο. Τις παραστάσεις παρακολουθού-

1. Θέατρο της αρχαίας Αθήνας όπως σώζεται σήμερα.

σαν με πολύ ενδιαφέρον οι άνθρωποι. Για να μπορούν μάλιστα να βλέπουν περισσότεροι, διάλεξαν χώρους που είναι πολύ κοντά σε λόφο. Το λόφο αργότερα τον έσκαψαν και του έβαλαν καθίσματα από πέτρα. Οι Έλληνες αγαπούσαν το θέατρο και πίστευαν ότι όποιος παρακολουθεί παραστάσεις μαθαίνει καινούρια πράγματα και ωφελείται. Τα έργα που παίζονταν, όταν ήταν σοβαρά και θλιβερά, τα ονόμαζαν τραγωδίες. Όταν ήταν χαρούμενα κι έκαναν τους ανθρώπους να σκάνε στα γέλια, τα ονόμαζαν κωμωδίες. Στα θέατρα αυτά έπαιζαν έργα του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Ευριπίδη, του Αριστοφάνη και άλλων.

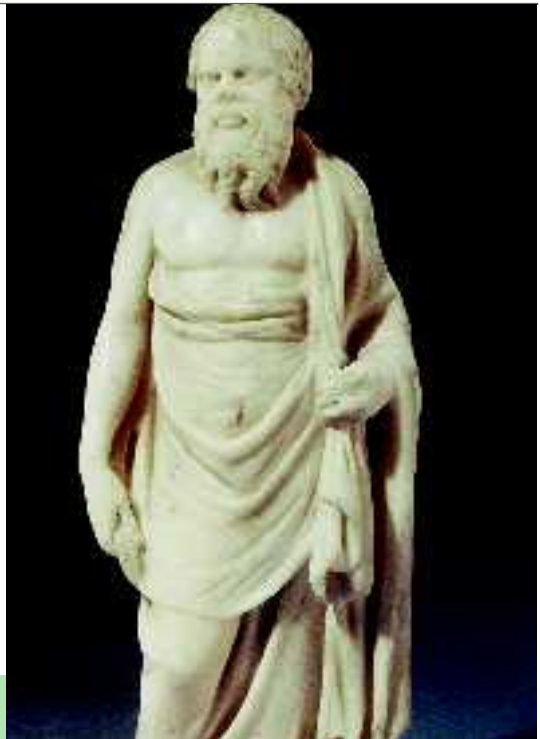
παράθεμα 1 **Σωκράτης, ένας σπουδαίος άνθρωπος και δάσκαλος**

Ο Σωκράτης ήταν πολύ ευσεβής. Δεν έκανε τίποτε χωρίς τη θέληση των θεών.

Ήταν τόσο δίκαιος που δεν έβλαπτε κανένα. Αντίθετα ωφελούσε όλους εκείνους που ήταν στην πνευματική του συντροφιά. Διάλεγε πάντοτε το σωστό και το ωφέλιμο παρά το ευχάριστο και δεν έκανε ποτέ σφάλματα. Βοηθούσε τους ανθρώπους να καταλαβαίνουν τα λάθη τους και τους παρακινούσε να μορφώνονται και να γίνονται σωστοί άνθρωποι. Πρέπει να ήταν ένας άριστος και ευτυχισμένος άνθρωπος.

Ξενοφώντας, Απομνημονεύματα (διασκευή)

2. Ο φιλόσοφος Σωκράτης (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

παράθεμα 2 **Ο Αριστοφάνης μιλάει για τα πουλιά**

3. Μάσκες αρχαίου θεάτρου

«Καλότυχο το γένος των πουλιών που το χειμώνα δε χρειάζονται κάπες, μα έχουν τα φτερά τους κι ούτε τα καίνε οι λαμπερές ζεστές ακτίνες του καλοκαιριού, μα κατοικούνε στ' ανθισμένα λιβάδια μες στις φυλλωσιές, όταν ο τζιτζικας ο εξαίσιος, τρελός από τον ήλιο, τραγουδάει στις ζέστες του μεσημεριού».

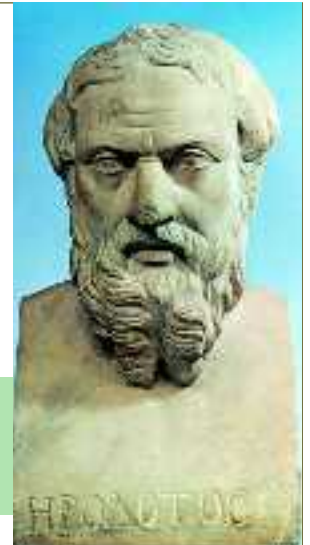
Αριστοφάνης, Όρνιθες (διασκευή)

παράθεμα 3 **Θουκυδίδης ο Αθηναίος**

Ο Θουκυδίδης ο Αθηναίος έγραψε για τον πόλεμο των Πελοποννησίων και των Αθηναίων από τη στιγμή που άρχισε. Ο Θουκυδίδης πίστευε ότι ο πόλεμος αυτός θα γίνει μεγάλος και θα είναι ο πιο σημαντικός απ' όλους τους προηγούμενους. Το συμπέρασμα αυτό το έβγαλε από το ότι οι δύο αντίπαλοι ήταν δυνατοί έχοντας μαζί τους τους μισούς Έλληνες ο καθένας.

Θουκυδίδης, *Ιστορία*, 1 (διασκευή)

4. Ο Ηρόδοτος (Ν. Υόρκη, Μητροπολιτικό Μουσείο). Αν δεν υπήρχε ο Ηρόδοτος, θα ξέραμε πολύ λίγα για τα κατορθώματα των Ελλήνων στους Περσικούς πολέμους.

1. Γνωρίζεις αν σήμερα παίζονται αρχαίες κωμωδίες και τραγωδίες; Πού γίνεται αυτό;
2. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, η Αθήνα ονομάστηκε «σχολείο της Ελλάδας»;

Ας δούμε τι μάθαμε

Ο «ΧΡΥΣΟΣ ΑΙΩΝΑΣ» (5ος ΑΙΩΝΑΣ π.Χ.)

Μετά την αναχώρηση των Περσών, οι Έλληνες δημιουργούν την Αθηναϊκή συμμαχία και συνεχίζουν τον πόλεμο εναντίον τους. Η Αθήνα γίνεται πνευματικό κέντρο των Ελλήνων και το δημοκρατικό της πολίτευμα σταθεροποιείται. Η Ακρόπολη στολίζεται με λαμπρά, αξεπέραστα έργα. Η εποχή του Περικλή έμεινε γνωστή ως «χρυσός αιώνας».

3 Ο ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Αιτίες και αφορμές του πολέμου

Η μεγάλη δύναμη της Αθήνας έγινε η αιτία να ανησυχήσουν η Σπάρτη και η Κόρινθος. Αφορμή του πολέμου υπήρξε η προσπάθεια της Αθήνας να αναπτύξει το εμπόριό της στο Ιόνιο πέλαγος. Μια προσπάθεια να βρεθεί λύση δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα και ο πόλεμος άρχισε.

η αιτία:

ένας σοβαρός λόγος για να γίνει κάτι.

Η Αθήνα έγινε πλούσια πόλη, που είχε απλώσει την κυριαρχία της σ' όλο σχεδόν το Αιγαίο. Από την άλλη πλευρά στεκόταν η Σπάρτη, έχοντας με το μέρος της τις περισσότερες πόλεις της Πελοποννήσου.

Οι σχέσεις των δύο αυτών πόλεων δεν ήταν καλές. Τις χώριζαν πολλές διαφορές. Είχαν διαφορετικά πολιτεύματα και αλλιώτικο τρόπο ζωής. Η μεγάλη δύναμη της Αθήνας έκανε τη Σπάρτη να ανησυχεί. Η ανησυχία μεγάλωσε, όταν η Αθήνα θέλησε να πουλήσει τα προϊόντα της στη δυτική Ελλάδα και την Ιταλία. Αυτό έκανε μεγάλη οικονομική ζημιά στους Κορίνθιους, που ήταν φίλοι των Σπαρτιατών. Όλες αυτές οι αιτίες εύκολα μπορούσαν να οδηγήσουν σ' ένα πόλεμο.

Η αφορμή δεν άργησε να βρεθεί. Οι Κερκυραίοι, που είχαν διαφορές με τους Κορίνθιους, ζήτησαν βοήθεια από τους Αθηναίους. Οι Αθηναίοι, που ενδιαφέρονταν για το εμπόριο της περιοχής, θεώρησαν το γεγονός αυτό ως μεγάλη ευκαιρία. Αποφάσισαν λοιπόν να πάνε με το μέρος των Κερκυραίων. Οι Κορίνθιοι προσπάθησαν τότε να βλάψουν τους Αθηναίους στη Μακεδονία. Η κατάσταση χειροτέρευσε. Οι αντιπρόσωποι της Πελο-

1. Σκηνή από λευκή λήκυθο που δείχνει Αθηναίο πολεμιστή που αποχαιρετά τη γυναίκα του (Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών).

2. Άγαλμα Σπαρτιάτη πολεμιστή (Αρχαιολογικό Μουσείο Σπάρτης)

ποννησιακής συμμαχίας συγκεντρώθηκαν στη Σπάρτη και αποφάσισαν να γίνει πόλεμος. Ο πόλεμος θα γινόταν ανάμεσα σε Έλληνες και ήταν πολύ κακό αυτό.

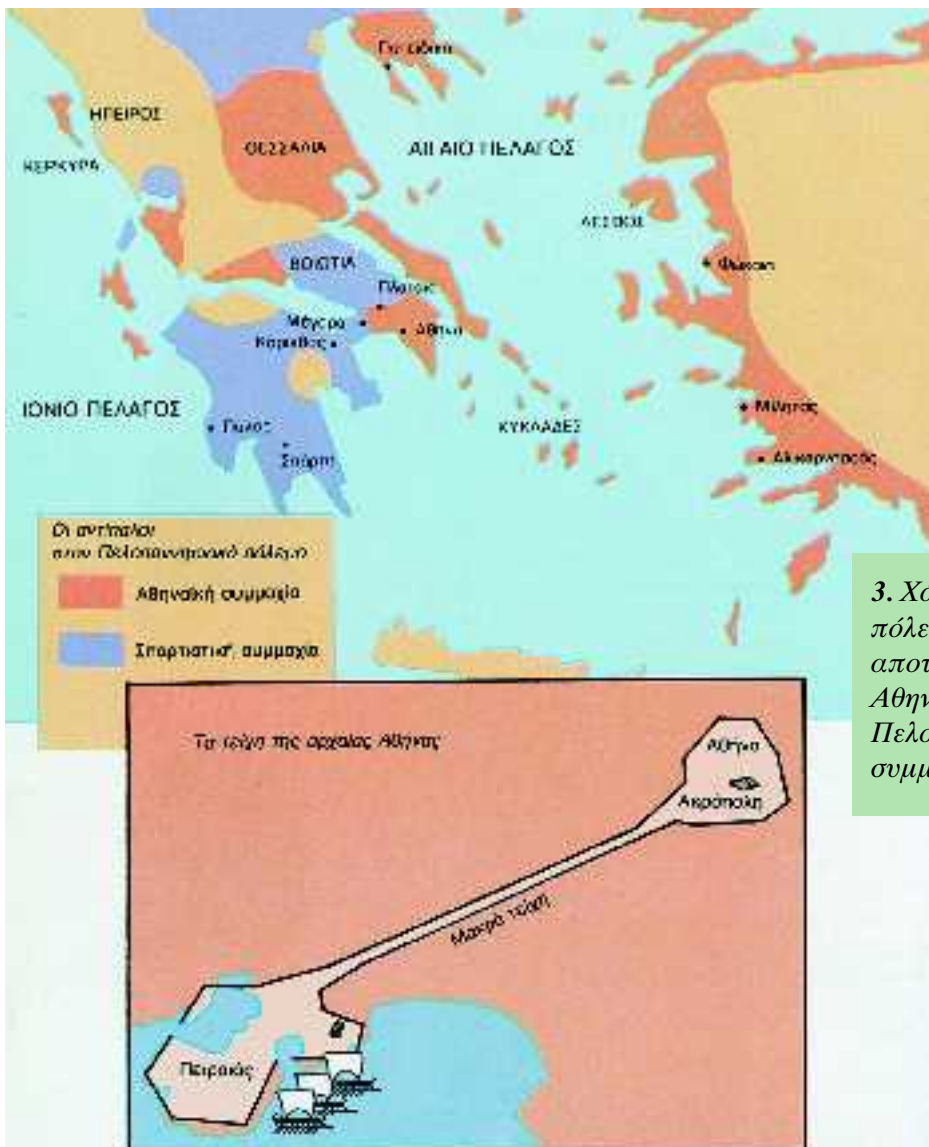
Αντιμέτωπες ήταν δυο πολύ μεγάλες συμμαχίες, η Πελοποννησιακή και η Αθηναϊκή. Η πρώτη ήταν ισχυρή στην ξηρά και η δεύτερη στη θάλασσα. Κανένας δεν μπορούσε πια να μαντέψει ποιος θα έβγαине νικητής. Έγινε μια τελευταία προσπάθεια να τα βρουν οι δυο αντίπαλοι, μα στάθηκε αδύνατο. Ο απεσταλμένος του βασιλιά Αρχίδαμου, Μελήσιππος, γύρισε, χωρίς να καταφέρει να πείσει τους Αθηναίους. Φεύγοντας μάλιστα από την Αθήνα είπε λόγια που φάνηκαν προφητικά: «αυτή η ημέρα θα γίνει αρχή μεγάλης συμφοράς για τους Έλληνες». Και δεν είχε άδικο.

Έτσι άρχισε ένας εμφύλιος πόλεμος που όλα έδειχναν πως θα διαρκούσε πολύ. Οι αντίπαλοι πολεμούσαν από την άνοιξη ως το φθινόπωρο. Τον χειμώνα σταματούσαν για να κάνουν τις απαραίτητες προετοιμασίες.

η αφορμή: η δικαιολογία που χρησιμοποιεί κάποιος για να κάνει κάτι.

ο εμφύλιος: ο πόλεμος που γίνεται ανάμεσα σε ανθρώπους του ίδιου κράτους.

3. Χάρτης των πόλεων που αποτελούσαν την Αθηναϊκή και την Πελοποννησιακή συμμαχία.

παράθεμα 1 Εμφύλιος πόλεμος

Στον Πελοποννησιακό πόλεμο, όποιος φερόταν σκληρά στους αντιπάλους του σ' αυτόν έδειχναν εμπιστοσύνη. Όποιος έβαζε στο νου του να κάνει ένα κακό αυτόν θεωρούσαν έξυπνο. Όποιοι ανήκαν στο ίδιο κόμμα αυτοί θεωρούνταν καλύτεροι από συγγενείς.

Θουκυδίδης, Ιστορία, Γ.82 (διασκευή)

παράθεμα 2 Η φωνή της λογικής

4. Αθηναϊκή
τριήρης σε ανα-
παράσταση
(Ναυτικό
Μουσείο Αθηνών)

Ο Αθηναίος αντιπρόσωπος Καλλίστρατος είπε στους Σπαρτιάτες τα παρακάτω σοφά λόγια: «Πάντοτε γίνονται πόλεμοι και τελειώνουν. Οι άνθρωποι όμως επιθυμούμε την ειρήνη. Την ειρήνη πρέπει να την υπογράψουμε, προτού μας χτυπήσουν μεγάλες συμφορές. Ο πόλεμος φέρνει μόνο καταστροφές. Γι' αυτό δεν πρέπει να μοιάσουμε στους πρωταθλητές που περιμένουν να νικηθούν, για να φύγουν από το στίβο. Πρέπει λοιπόν να γίνουμε φίλοι, όσο ακόμη είμαστε δυνατοί και ευτυχισμένοι».

Ξενοφώντας, Ελληνικά, ΣΤ' 3, 15-17 (διασκευή)

1. Μπορείς να εξηγήσεις τι εννοούσε με τα λόγια του ο Μελήσιππος;
2. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, αυτός ο εμφύλιος πόλεμος θα διαρκούσε πολύ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Οι κυριότερες φάσεις του πολέμου

Οι Σπαρτιάτες και οι σύμμαχοί τους κάνουν εισβολή στην Αττική και οι Αθηναίοι λεηλατούν τα παράλια της Λακωνίας. Ο πόλεμος ξαναρχίζει με εκστρατεία των Αθηναίων στη Σικελία και τελειώνει με νίκη των Σπαρτιατών.

Ο στρατός των Πελοποννησίων έκανε εισβολή στην Αττική (431 π. Χ.) και άρχισε να προκαλεί καταστροφές. Οι κάτοικοι της περιοχής με διαταγή του Περικλή κλείστηκαν στα *Μακρά τείχη*, που προστάτευαν όλη την περιοχή από την Αθήνα ως τον Πειραιά. Οι Αθηναίοι αντέδρασαν. Ο στόλος τους λεηλάτησε τα παράλια της Λακωνίας. Το δεύτερο χρόνο έπεσε μεγάλη αρρώστια (*λοιμός*) στην Αθήνα. Πέθαναν τότε πολλοί. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν κι ο Περικλής. Η Αθήνα έχασε τον αρχηγό της σε μια πολύ δύσκολη στιγμή.

Ο πόλεμος σιγά σιγά απλώθηκε σε πολλές περιοχές. Οι αντίπαλοι πολεμούσαν με πείσμα. Πολλοί όμως είχαν κουραστεί και ήθελαν να σταματήσει ο πόλεμος. Αγwνίστηκαν λοιπόν και πέτυχαν να γίνει ειρήνη. Την πρωτοβουλία είχε ο στρατηγός Νικίας, γι' αυτό και η ειρήνη ονομάστηκε Νικεία (421 π.Χ.).

Η ειρήνη όμως δεν κράτησε για πολύ· ο πόλεμος ξανάρχισε. Ο Αλκιβιάδης, άνθρωπος υπερβολικά φιλόδοξος, κατάφερε να παρασύρει τους Αθηναίους σε μια εκστρατεία στη Σικελία εναντίον των Συρακουσών. Αν πετύχαιναν να νικήσουν, όλο το εμπόριο θα περνούσε στα χέρια των Αθηναίων. Η Αθήνα θα κυριαρχούσε όχι μόνο στο Αιγαίο πέλαγος αλλά και στο Ιόνιο. Η εκστρατεία έγινε (415-413 π.Χ.), αλλά κατέληξε σε

τα Μακρά τείχη: τα μεγάλα τείχη που προστάτευαν την Αθήνα και τον Πειραιά.

ο λοιμός: η μεταδοτική ασθένεια που προκαλεί θάνατο.

1. Οι κυριότερες συγκρούσεις του πολέμου

μεγάλη ήττα των Αθηναίων.

Ο πόλεμος, που όλο φούντωνε, ήταν δύσκολο να τελειώσει. Οι Σπαρτιάτες πήραν την απόφαση να δημιουργήσουν κι αυτοί ισχυρό στόλο, ικανό να τα βάζει με τον αθηναϊκό. Ζήτησαν μάλιστα για το σκοπό αυτό και χρήματα από τους Πέρσες. Έτσι πέτυχαν ν' αποκτήσουν μεγάλη ναυτική δύναμη. Ο αγώνας είχε πια μεταφερθεί στη θάλασσα. Σε ναυμαχία που έγινε στις Αργινούσες (406 π.Χ.) νίκησαν οι Αθηναίοι. Η κρίσιμη όμως σύγκρουση έγινε την άλλη χρονιά στους Αιγός ποταμούς, όπου οι Αθηναίοι έπαθαν μεγάλη καταστροφή. Μετά το γεγονός αυτό ο στόλος της Σπάρτης έπλευσε στον Πειραιά. Οι Αθηναίοι βρέθηκαν σε δύσκολη θέση. Αναγκάστηκαν να υπογράψουν ειρήνη (404 π.Χ.) με βαριούς όρους γι' αυτούς.

Ο πόλεμος τελείωσε. Άφησε όμως πίσω του αμέτρητους νεκρούς, ερειπωμένες πόλεις και ψυχικά τραύματα που ήταν δύσκολο να γιατρευτούν.

2. Μαρμάρινο κεφάλι του Αλκιβιάδη (Γλυπτοθήκη Ny Carlsberg, Κοπεγχάγη)

παράθεμα 1 Το τέλος του Περικλή

Όταν ο Περικλής ήταν στα τελευταία του, γύρω του ήταν μαζεμένοι οι φίλοι του. Συζητούσαν λοιπόν για τη δύναμή του και τα κατορθώματά του. Ο Περικλής εννιά φορές στρατηγός και νικητής δόξασε την Αθήνα. Καθώς κουβέντιαζαν λοιπόν νόμιζαν πως δεν τους καταλάβαινε και είχε χάσει τις αισθήσεις του. Εκείνος όμως τους παρακολουθούσε και τους διέκοψε λέγοντάς τους: «Απορώ γιατί επαινείτε και θυμάστε τα έργα μου, για τα οποία με βοήθησε η τύχη, και δεν αναφέρετε το καλύτερο και το σπουδαιότερο πως κανένας Αθηναίος πολίτης δε φόρεσε μαύρα εξαιτίας μου».

Πλούταρχος, Βίος Περικλή, κεφ. 38 (διασκευή)

παράθεμα 2 Το τέχνασμα του Λύσανδρου

Οι στόλοι της Αθήνας και της Σπάρτης βρίσκονταν ο ένας απέναντι στον άλλο στα στενά του Ελλησπόντου. Ο αρχηγός του στόλου των Σπαρτιατών Λύσανδρος δε φαινόταν πρόθυμος να δώσει μάχη. Οι Αθηναίοι νόμισαν ότι οι Σπαρτιάτες φοβούνται. Κατέβηκαν λοιπόν στη στεριά και άρχισαν να αγοράζουν ό,τι χρειαζόνταν. Ο Λύσανδρος, έχοντας έτοιμο το στόλο του, βρισκόταν στην άλλη πλευρά των στενών, απέναντι από τους Αθηναίους. Έδωσε εντολή σ' ένα πλοίο του να πλεύσει στο μέσο της απόστασης. Απ' εκεί οι ναύτες παρακολουθούσαν τους Αθηναίους. Μόλις τους είδαν να έχουν κατέβει στην ξηρά ύψωσαν μια ασπίδα. Ο Λύσανδρος, μόλις είδε την ασπίδα, διέταξε το στόλο να πλεύσει ολοταχώς. Οι Αθηναίοι που βρίσκονταν ακόμη στην ξηρά τα έχασαν. Έτρεξαν για τα πλοία, αλλά δεν πρόφτασαν. Πιάστηκαν όλοι αιχμάλωτοι.

Ξενοφώντας, Ελληνικά 1, 2, 27-28 (διασκευή)

3. Χάλκινη ασπίδα, λάφυρο των Αθηναίων από τους Σπαρτιάτες κατά τον Πελοποννησιακό πόλεμο (Μουσείο Αρχαίας Αγοράς)

παράθεμα 3 Βαριοί οι όροι για τους Αθηναίους

Όταν οι απεσταλμένοι της Αθήνας έφτασαν στη Σπάρτη, οι πέντε έφοροι κάλεσαν σε συμβούλιο τους συμμάχους τους. Σ' αυτό οι Κορίνθιοι, οι Θηβαίοι και πολλοί άλλοι Έλληνες πρότειναν να μην κάνουν ειρήνη με τους Αθηναίους, αλλά να τους αφανίσουν. Οι Λακεδαιμόνιοι όμως είπαν πως δε θα υποδουλώσουν μια πόλη ελληνική που πρόσφερε πολλά στη διάρκεια των περσικών πολέμων. Γι' αυτό δέχτηκαν να κάνουν ειρήνη με τους εξής όρους: να γκρεμίσουν οι Αθηναίοι τα Μακρά τείχη και τα τείχη του Πειραιά, να παραδώσουν τα πλοία τους εκτός από δώδεκα κ. ά. .

Οι Αθηναίοι αποφάσισαν να δεχτούν την ειρήνη, μια και δεν μπορούσαν να περιμένουν άλλο, αφού πολλοί πέθαιναν από την πείνα.

Ξενοφώντας, Ελληνικά, 2, 19-22 (διασκευή)

4. Αναπαράσταση της περιοχής της Αθήνας - Πειραιά με τα Μακρά τείχη

1. Πώς φαντάζεσαι ότι ένιωθαν οι Αθηναίοι κλεισμένοι για αρκετό καιρό στα Μακρά τείχη;
2. Πώς κρίνεις το γεγονός ότι οι Σπαρτιάτες ζήτησαν χρήματα από τους Πέρσες για να ενισχύσουν το ναυτικό τους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Η ηγεμονία της Σπάρτης

Οι Σπαρτιάτες τοποθετούν δικές τους κυβερνήσεις, ενώ στη Μ. Ασία στέλνουν στρατό. Στην Ελλάδα ξαναρχίζει ο πόλεμος, όπου πολλές πόλεις συμμαχούν κατά της Σπάρτης. Ο Αγησίλαος επιστρέφει από τη Μ. Ασία. Οι Σπαρτιάτες κάνουν συμμαχία με τους Πέρσες και ο πόλεμος τελειώνει.

οι ολιγαρχικοί: οι οπαδοί της ολιγαρχίας, του πολιτεύματος που την εξουσία την έχουν λίγοι.

Οι Σπαρτιάτες, μετά τη νίκη τους στον Πελοποννησιακό πόλεμο, ένωσαν πολύ ισχυροί. Στις ελληνικές πόλεις έβαλαν δικούς τους ανθρώπους να κυβερνάνε. Στην Αθήνα τοποθέτησαν τριάντα *ολιγαρχικούς*, οι οποίοι κυβέρνησαν με τρόπο καταπιεστικό, γι' αυτό ονομάστηκαν τύραννοι. Ακόμη, βοήθησαν στην Περσία τον Κύρο να διώξει από το θρόνο τον αδελφό του, βασιλιά Αρταξέρξη.

Οι ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας είχαν κι αυτές υποστηρίξει τον Κύρο. Μετά το θάνατό του όμως άρχισε να τις κυριεύει ο φόβος. Πίστευαν ότι ο βασιλιάς θα θελήσει να πάρει εκδίκηση. Σκέφτηκαν τότε να ζητήσουν βοήθεια από τους Σπαρτιάτες, οι οποίοι έστειλαν στρατό με αρχηγό το βασιλιά Αγησίλαο. Ο σπαρτιατικός στρατός νίκησε αρκετές φορές τον περσικό και οι Έλληνες που ζούσαν στα παράλια ένωσαν πιο ασφαλείς. Γρήγορα όμως τα πράγματα άλλαξαν.

1. Συγκρούσεις μεταξύ Σπαρτιατών και συμμάχων

Στην Ελλάδα πολλές πόλεις, όπως η Αθήνα, η Κόρινθος, η Θήβα και άλλες, είχαν κάνει συμμαχία εναντίον της Σπάρτης. Την προσπάθεια αυτή των πόλεων υποστήριξαν με κάθε μέσο οι Πέρσες. Θεωρούσαν κέρδος να είναι οι Έλληνες χωρισμένοι και να πολεμούν μεταξύ τους.

Οι Σπαρτιάτες μπροστά στο νέο κίνδυνο ζήτησαν από τον Αγησίλαο να γυρίσει πίσω. Ο Αγησίλαος με βαριά καρδιά αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το έργο του στη Μ. Ασία. Ο νέος εμφύλιος πόλεμος που είχε αρχίσει ονομάστηκε Βοιωτικός ή Κορινθιακός πόλεμος, επειδή οι κυριότερες μάχες έγιναν στην περιοχή της Κορίνθου και της Βοιωτίας. Ο στρατός της Σπάρτης νίκησε τους συμμάχους στην Κορώνεια της Βοιωτίας· ο στόλος της όμως ηττήθηκε στην Κνίδα της Μ. Ασίας.

Ο κίνδυνος για τους Σπαρτιάτες ήταν μεγάλος. Σκέφτηκαν τότε να στείλουν το ναύαρχό τους Ανταλκίδα στην Περσία, όπου έκλεισε ειρήνη με τους Πέρσες. Η ειρήνη που πήρε το όνομα του Ανταλκίδα (Ανταλκίδεια ειρήνη, 386 π.Χ.) ήταν πολύ ταπεινωτική για τους Έλληνες.

Στην Ελλάδα τα πράγματα ησύχασαν. Οι ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας και η Κύπρος έχασαν την ελευθερία τους, αφού πέρασαν στην περσική κυριαρχία. Ευτυχώς όμως η συμφωνία αυτή δεν κράτησε για πολύ.

2. Χάλκινο κράνος (Μουσείο Αρχαίας Ολυμπίας). Τι διαφορά έχει από αυτά που φορούν σήμερα οι στρατιώτες;

παράθεμα 1 Από αγάπη για την κόρη του

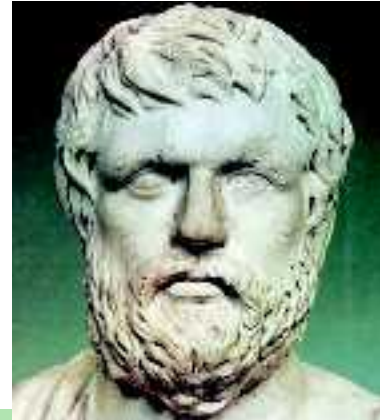
Μετά το θάνατο του Κύρου οι Έλληνες στρατιώτες, που πολέμησαν μαζί του, έμειναν μόνοι μέσα στο τεράστιο περσικό κράτος. Αποφάσισαν λοιπόν να κινηθούν προς το βορρά, προς τα ελληνικά παράλια του Πόντου. Πολεμώντας έφτασαν στη χώρα των Καρδούχων. Τα βουνά ήταν ψηλά και απότομα. Το μοναδικό δρόμο τον φύλαγαν πάνοπλοι Καρδούχοι. Οι Έλληνες στάματησαν να δουν τι θα κάνουν. Εκείνη τη στιγμή παρουσίασαν στους αρχηγούς δύο Καρδούχους αιχμαλώτους. Τους χώρισαν αμέσως και ρώτησαν τον πρώτο αν ξέρει άλλο δρόμο. Αυτός, παρότι τον βασάνισαν, είπε ότι δε γνώριζε. Οι αρχηγοί έδωσαν εντολή να τον σκοτώσουν μπροστά στα μάτια του άλλου. Ο δεύτερος, μόλις είδε το κακό που βρήκε το φίλο του, αμέσως τους έδειξε άλλο δρόμο, εύκολο και ασφαλές. Τον ρώτησαν τότε οι αρχηγοί: «Γιατί ο πρώτος δε θέλησε να κάμει το ίδιο;» Κι εκείνος απάντησε: «Φοβήθηκε για την κόρη του και την οικογένειά της που κατοικούν πιο πέρα στο δρόμο που βαδίζουμε τώρα».

Ξενοφώντας, *Κύρου Ανάβαση*, Δ. 1. 20–24 (διασκευή)

παράθεμα 2 Η καλοσύνη του Αγησίλαου

Ο Αγησίλαος, όταν κυρίευε μια χώρα, φρόντιζε να μην την καταστρέφει. Αυτό το έκανε για να μπορεί ο στρατός του να βρίσκει τρόφιμα. Επίσης δε φερόταν με σκληρότητα στους εχθρούς αλλά με καλοσύνη. Στους στρατιώτες του έλεγε να μη βασανίζουν τους αιχμαλώτους, γιατί είναι και αυτοί άνθρωποι. Κάθε φορά που μετακινούσε το στρατόπεδό του και καταλάβαινε ότι είχαν μείνει πίσω μικρά παιδιά, ενδιαφερόταν γι' αυτά. Τέλος νοιαζόταν και για τους ηλικιωμένους αιχμαλώτους και τους προστάτευε.

Ξενοφώντας, Αγησίλαος 1, 20-21 (διασκευή)

3. Προτομή του Ξενοφώντα, ρωμαϊκό αντίγραφο (Μουσείο Πράδο, Μαδρίτη)

1. Γιατί οι Σπαρτιάτες ζήτησαν από τον Αγησίλαο να επιστρέψει;
2. Οι Σπαρτιάτες έκλεισαν ειρήνη με τους Πέρσες. Νομίζεις ότι θα μπορούσε να γίνει κάτι διαφορετικό;

Ας δούμε τι μάθαμε

Ο ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Η δύναμη της Αθήνας, καθώς μεγάλωνε, έκανε τη Σπάρτη και την Κόρινθο να ανησυχήσουν. Αυτό έγινε αιτία να αρχίσει ο Πελοποννησιακός πόλεμος, στον οποίο νίκησαν οι Σπαρτιάτες. Οι Σπαρτιάτες όμως δε φέρθηκαν καλά στους άλλους Έλληνες. Πολλές πόλεις τότε έκαναν συμμαχία εναντίον της Σπάρτης. Έτσι άρχισε νέος πόλεμος, ο οποίος τελείωσε με ενέργειες των Περσών.

4 Η ΘΗΒΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Η Θήβα και η βοιωτική συμμαχία

Οι βοιωτικές πόλεις είχαν σχηματίσει συμμαχία και χρησιμοποιούσαν δικό τους νόμισμα. Από τις πόλεις αυτές η πιο σημαντική ήταν η Θήβα. Οι Θηβαίοι αργότερα ως αρχηγοί της βοιωτικής συμμαχίας δε δέχτηκαν να υπογράψουν την Ανταλκίδεια ειρήνη, γιατί δεν ήθελαν να διαλυθεί η βοιωτική συμμαχία.

ο Ασωπός:

μυθικός βασιλιάς των Πλαταιών

οι όροι της ειρήνης:

αυτά που δέχονται εκείνοι που παίρνουν μέρος σε μια συμφωνία για την ειρήνη.

Η Θήβα, χτισμένη στη μέση μιας εύφορης πεδιάδας, υπήρξε η πιο ονομαστή πόλη της Βοιωτίας. Το όνομά της το οφείλει στη Θήβη, που ήταν κόρη του Ασωπού. Πρώτο πολίτευμά της ήταν η βασιλεία. Οι πλούσιοι όμως γαιοκτήμονες έδωξαν το βασιλιά και κυβέρνησαν αυτοί.

Οι πόλεις της Βοιωτίας είχαν δημιουργήσει και αυτές συμμαχία. Χρησι-

1. Το κράτος της Θήβας

2. Ταναγραία κόρη (Μουσείο Λούβρου)

μποποιούσαν μάλιστα και δικό τους νόμισμα, γιατί αυτό διευκόλυνε τις σχέσεις μεταξύ τους. Την αρχιγιάτης συμμαχίας την είχαν συνήθως οι Θηβαίοι.

Το πιο σημαντικό θρησκευτικό κέντρο ήταν το μαντείο του Ογχηστού, όπου λατρευόταν ο Ποσειδώνας. Εκεί γίνονταν αγώνες, στους οποίους έπαιρναν μέρος αθλητές απ' όλες τις βοιωτικές πόλεις.

Στη βοιωτική συμμαχία δε συμμετείχαν οι Πλαταιείς. Οι Θηβαίοι θέλησαν με τη βία να τους οδηγήσουν στη συμμαχία. Οι Πλαταιείς όμως δε δέχτηκαν και ζήτησαν βοήθεια από τους Αθηναίους. Ο αθηναϊκός στρατός ανάγκασε τους Θηβαίους να αφήσουν ήσυχους τους Πλαταιείς. Από τότε οι Πλαταιείς είχαν φιλικές σχέσεις με τους Αθηναίους.

Μετά τον Πελοποννησιακό πόλεμο οι Πέρσες άρχισαν να ανακατεύονται στα πράγματα της Ελλάδας. Οι Σπαρτιάτες υπέγραψαν με τους Πέρσες μια συμφωνία, που είναι γνωστή ως Αντακίδεια ειρήνη (386 π.Χ.). Σύμφωνα με τους όρους της ειρήνης, οι πόλεις της Ελλάδας έπρεπε να μείνουν αυτόνομες, ελεύθερες δηλαδή να κανονίζουν μόνες τους τα ζητήματα που τους απασχολούσαν. Οι Θηβαίοι δε δέχτηκαν τους όρους. Αν τους δέχονταν έπρεπε να διαλυθεί η συμμαχία.

οι γαιοκλήμονες:
οι πλούσιοι που είχαν πολλά κτήματα.

παράθεμα 1 Το «κοινό των Βοιωτών»

Οι πόλεις της Βοιωτίας είχαν δημιουργήσει μια συμμαχία, γνωστή σαν «κοινό των Βοιωτών». Επικεφαλής αυτής της ομοσπονδίας ήταν οι βοιωτάρχες, οι οποίοι είχαν πολιτική και στρατιωτική εξουσία. Κάθε πόλη εξέλεγε ένα βοιωτάρχη, εκτός από τη Θήβα που είχε δύο. Η εξουσία του βοιωτάρχη διαρκούσε ένα μόνο χρόνο. Οι μόνοι που αποτέλεσαν εξαίρεση ήταν οι δύο μεγάλοι ηγέτες της Θήβας: ο Επαμεινώνδας και ο Πελοπίδας. Όλοι οι βοιωτάρχες ενωμένοι σχημάτιζαν συμβούλιο και έπαιρναν τις αποφάσεις με πλειοψηφία. Ο αρχαίος γεωγράφος Πausanίας αναφέρει ότι οι συγκεντρώσεις γίνονταν συνήθως στο ναό της Ιτωνίας Αθηνάς, στην πόλη Κορώνεια.

Ο αρχαίος γεωγράφος Πausanίας αναφέρει ότι οι συγκεντρώσεις γίνονταν συνήθως στο ναό της Ιτωνίας Αθηνάς, στην πόλη Κορώνεια.

Εγκυκλοπαίδεια Κόσμος, τόμος 6ος, σ.336-337 (διασκευή)

3. Δίδραχμο της βοιωτικής συμμαχίας. Στη μία πλευρά του απεικονίζεται η χαρακτηριστική ασπίδα των Βοιωτών (Αθήνα, νομισματική συλλογή Αρχαιολογικού Μουσείου).

παράθεμα 2 Ένας έξυπνος Θηβαίος

4. Χορευτές και μουσικός με αυλό
αναπαράσταση από αγγείο

Δεν μπορώ να κρύψω τη σοφή και συνάμα ελληνική διαγωγή του Ισμηνία από τη Θήβα. Όταν πήγε στην Περσία ως απεσταλμένος της πατρίδας του, θέλησε να δει από κοντά το μεγάλο βασιλιά. Ο υπηρέτης του βασιλιά του είπε: «Ξένε Θηβαίε, υπάρχει νόμος περσικός, σύμφωνα με τον οποίο αυτός που θα δει το βασιλιά και θα του μιλήσει, πρέπει πρώτα να τον προσκυνήσει. Αν θέλεις λοιπόν και συ να τον συναντήσεις, να κάνεις το ίδιο, διαφορετικά θα πεις ό,τι θέλεις σε μένα». Τότε ο Ισμηνίας είπε: «οδήγησέ με». Αφού πλησίασε και τον είδε ο βασιλιάς, έβγαλε το δαχτυλίδι του και, χωρίς να φανεί, το έριξε κάτω

στα πόδια του και αμέσως έσκυψε και το πήρε πίσω. Έτσι κατάφερε από τη μια να πιστέψει ο βασιλιάς ότι τον προσκύνησε και από την άλλη δεν έκανε τίποτε απ' αυτά που ντροπιάζουν τους Έλληνες. Αντίθετα μάλιστα πέτυχε να πάρει όλα όσα ζήτησε από τον Πέρση βασιλιά.

Αιλιανός, *Ποικίλη Ιστορία*, Α', 21 (διασκευή)

παράθεμα 3 Οι Ταναγραίες κόρες

Οι Ταναγραίες κόρες είναι χαριτωμένα πήλινα αγαματάκια νεαρών γυναικών. Βρέθηκαν μέσα σε τάφους στην Τανάγρα της Βοιωτίας σε ανασκαφές που έγιναν από το 1870-1889. Οι κυρίως όμως Ταναγραίες κόρες άρχισαν να κατασκευάζονται από τα μέσα του 4ου αιώνα π.Χ. μέχρι τον 3ο αι. π.Χ.. Τα αγαματάκια αυτά παρουσιάζουν τις νεαρές Ταναγραίες σε όλες τους τις εμφανίσεις. Ο πιο συνηθισμένος τύπος είναι αυτός με τα ρούχα του περιπάτου, που ήταν χιτώνας και ιμάτιο τυλιγμένα γύρω από το σώμα και τα χέρια. Άλλες φοράνε καπέλο ή κρατάνε βεντάλια ή άλλα αντικείμενα. Άλλες κάθονται σε βράχους σκεπτικές, άλλες παίζουν ή χορεύουν, πότε μόνες και πότε με συντροφιά. Τα αγαματάκια αυτά ήταν χρωματισμένα με πολύ ζωηρά χρώματα. Τα ρούχα σε πολλά από αυτά είναι γαλάζια ή ροζ, τα μαλλιά ξανθά και τα παπούτσια κόκκινα. Καταπληκτικό είναι πως, παρόλο που μοιάζουν μεταξύ τους οι Ταναγραίες, δεν υπάρχουν ούτε δύο αγαματάκια εντελώς ίδια.

Εγκυκλοπαιδικό λεξικό Ηλίου, τόμος 17ος, σ. 573–574 (διασκευή)

5. Ταναγραία κόρη (Μουσείο Λούβρου)

1. Εκτός από τη βοιωτική, ποιες άλλες συμμαχίες γνωρίζεις;
2. Γιατί νομίζεις ότι οι Θηβαίοι δεν αποδέχτηκαν τους όρους της Ανταλκίδειας ειρήνης;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Η ηγεμονία της Θήβας

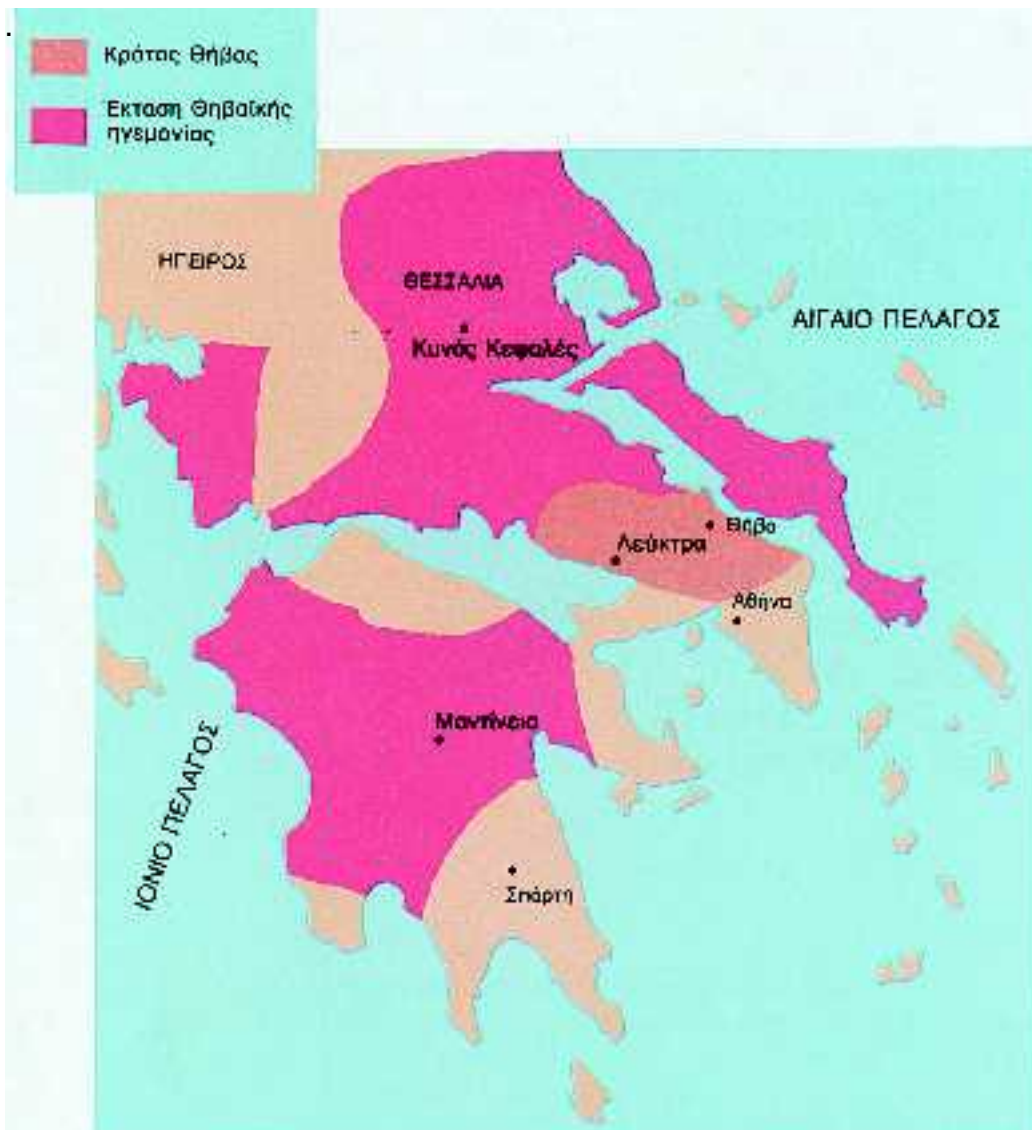
Οι Σπαρτιάτες, για να αναγκάσουν τους Θηβαίους να δεχτούν τους όρους της Ανταλκίδειας ειρήνης, εξεστράτευσαν εναντίον τους. Στη μάχη όμως που έγινε στα Λεύκτρα (371 π.Χ.) νικήθηκαν. Σπαρτιάτες και Θηβαίοι συγκρούστηκαν ξανά στη Μαντίνεια (362 π.Χ.), απ' όπου καμιά δύναμη δε βγήκε ουσιαστικά νικήτρια.

Το 371 π.Χ. έγινε στη Σπάρτη συνέδριο, στο οποίο πήραν μέρος αντιπρόσωποι από πολλές ελληνικές πόλεις. Το θέμα που τους απασχολούσε ήταν η ειρήνη που είχαν υπογράψει οι Σπαρτιάτες με τους Πέρσες. Με

1.

η λοξή φάλαγγα: η ενισχυμένη δύναμη μιας παράταξης που κάνει επίθεση στην άλλη με σκοπό να τη διασπάσει.

η Μαντίνεια: αρχαία πόλη της Αρκαδίας

2. Επιτύμβια στήλη με παράσταση Βοιωτού πολεμιστή (Θήβα, Αρχαιολογικό Μουσείο)

βάση τους όρους της συμφωνίας αυτής, οι συμμαχίες έπρεπε να διαλυθούν. Στο συνέδριο ο Θηβαίος Επαμεινώνδας ζήτησε να υπογράψει ως αρχηγός όλων των Βοιωτών. Αυτό δεν το δέχτηκαν οι άλλοι αντιπρόσωποι και η συνάντηση έληξε χωρίς αποτέλεσμα.

Οι Σπαρτιάτες, για να αναγκάσουν τους Θηβαίους να αφήσουν τις πόλεις της περιοχής τους ελεύθερες, έστειλαν στρατό εναντίον τους με αρχηγό τον Κλεόμβροτο. Οι Θηβαίοι αποφάσισαν να πολεμήσουν. Σπαρτιάτες και Θηβαίοι βρέθηκαν αντιμέτωποι στα Λεύκτρα της Βοιωτίας (371 π.Χ.).

Μέχρι τότε οι στρατοί μάχονταν ο ένας απέναντι στον άλλο σε όλο το μήκος της γραμμής τους. Στα Λεύκτρα όμως ο αρχηγός των Θηβαίων Επαμεινώνδας επιτέθηκε με τη λοξή φάλαγγα, με την πλευρά δηλαδή εκείνη της παράταξής του την οποία είχε ενισχύσει περισσότερο. Κατάφερε έτσι να διασπάσει την παράταξη των Σπαρτιατών και να νικήσει. Το κατόρθωμα των Θηβαίων ήταν σημαντικό. Δεν είχαν μόνο νικήσει τον πιο δυνατό στρατό της Ελλάδας, αλλά είχαν αλλάξει και τον τρόπο με τον οποίο

παράθεμα 1 Η ανωτερότητα του Πελοπίδα

Ο Πελοπίδας καταγόταν από μεγάλο σόι και μεγάλωσε μέσα στα πλούτη. Νέος ακόμη κληρονόμησε μεγάλη περιουσία και αμέσως άρχισε να βοηθάει όσους είχαν ανάγκη και άξιζαν βοήθεια. Αυτό το έκανε για να φαίνεται πως εξουσιάζει πραγματικά τα χρήματά του και δεν τον εξουσιάζουν εκείνα. Όλοι λοιπόν οι γνωστοί του Πελοπίδα έβλεπαν ωφέλειες από την απλότητα και την καλοσύνη του. Ο μόνος από τους φίλους του που δεν ήθελε να ωφεληθεί κι εκείνος από τα πλούτη του ήταν ο Επαμεινώνδας. Ο Πελοπίδας συμμαριζόταν τη φτώχεια του Επαμεινώνδα, γι' αυτό ντυνόταν απλά, έτρωγε λίγο και ήταν ακούραστος στους κόπους. Όλα αυτά τα έκανε ο Πελοπίδας, γιατί το θεωρούσε ντροπή να ξοδεύει για τον εαυτό του πιο πολλά χρήματα από τον πιο φτωχό Θηβαίο. Αργότερα έκανε πλούσιο γάμο και απέκτησε παιδιά. Συνέχισε και πάλι να μην ενδιαφέρεται για τα χρήματα και νοιαζόταν μόνο για το καλό της πόλης του, έτσι ελάττωσε την περιουσία του.

Πλούταρχος, Πελοπίδας, 3, (διασκευή)

3. Το τρόπαιο που έστησαν οι Θηβαίοι στα Λεύκτρα σε ανάμνηση της νίκης τους.

πολεμούσαν οι στρατοί.

Η Θήβα, με ηγέτες τον Επαμεινώνδα και τον Πελοπίδα, άπλωσε την κυριαρχία της από τη Μεσσηνία ως τη Μακεδονία. Πολλές πόλεις ανησύχησαν από την προσπάθεια της Θήβας να κυριαρχήσει σ' όλη την Ελλάδα. Η κατάσταση όμως άλλαξε γρήγορα. Ο Πελοπίδας σκοτώθηκε στη Θεσσαλία και λίγο αργότερα ο Επαμεινώνδας στη μάχη της *Μαντινείας* (362 π.Χ.).

Μετά τη μάχη αυτή καμία πόλη στη νότια Ελλάδα δεν ήταν πλέον ισχυρή. Όλες είχαν χάσει πολλές δυνάμεις πολεμώντας η μία εναντίον της άλλης.

παράθεμα 2 Ένας αθηθινός ήρωας

Οι Σπαρτιάτες, βλέποντας τον Επαμεινώνδα να ορμάει στη μάχη με γενναιότητα, του επιτέθηκαν όλοι μαζί. Τα βέλη έπεφταν βροχή πάνω του, αλλά εκείνος ξεφευγε με έξυπνες κινήσεις. Αφού αγωνίστηκε ηρωικά για τη νίκη, δέχτηκε ένα φοβερό χτύπημα στο στήθος. Το κοντάρι έσπασε και η σιδερένια μύτη του έμεινε στο σώμα του. Μετά το τέλος της μάχης ο Επαμεινώνδας μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο· ήταν ακόμη ζωντανός. Οι γιατροί είπαν πως θα πεθάνει σύντομα, εκείνος όμως αντιμετώπισε το τέλος του θαρραλέα.

Ζήτησε μάλιστα να μάθει αν έσωσαν την ασπίδα του. Όταν του απάντησαν «ναι» και του την έδειξαν, ρώτησε μετά να μάθει ποιοι νίκησαν. Μόλις του είπαν πως νίκησαν οι Βοιωτοί, είπε: «Είναι ώρα να πεθάνω» και διέταξε να του βγάλουν το δόρυ. Οι φίλοι του που ήταν κοντά διαμαρτύρονταν με κραυγές και όταν κάποιος του είπε: «πεθαίνεις χωρίς να έχεις αποκτήσει παιδιά, Επαμεινώνδα». Εκείνος απάντησε: «Όχι προς θεού, αφήνω δύο κόρες, τη νίκη στα Λεύκτρα και τη νίκη στη Μαντινεία».

Διόδωρος Σικελιώτης, Ιστορική Βιβλιοθήκη, ΙΕ', 87, (διασκευή)

4. Ο τάφος του Επαμεινώνδα

παράθεμα 3 Ο ιερός λόχος των Θηβαίων

Τον ιερόλόχο στη Θήβα, όπως λένε, τον ίδρυσε πρώτος ο Γοργίδας από 300 εκλεκτούς άνδρες. Αυτόν τον ιερό λόχο λοιπόν ο Γοργίδας τον μοίραζε και τον τοποθετούσε στην πρώτη γραμμή, σ' όλη την έκταση της παράταξης. Έτσι όμως δεν επέτρεπε να εκδηλωθεί η γενναιότητα των ανδρών, γιατί ήταν διαλυμένοι και ανακατεμένοι με τους άλλους. Ο Πελοπίδας όμως, όταν είδε την ανδρεία των ιερολοχιτών που αγωνίστηκαν γύρω του και χωριστά από τους άλλους Θηβαίους, από τότε δεν τους ξαναχώρισε. Τους χρησιμοποιούσε σαν ένα σώμα όλους μαζί στις πιο σημαντικές μάχες. Οι γενναίοι παρακινούν ο ένας τον άλλο για κατορθώματα και έτσι δίνονται με προθυμία στον κοινό σκοπό.

Πλούταρχος, Πελοπίδας, 19 (διασκευή)

παράθεμα 3 Ο ιερός λόχος στα νεότερα χρόνια

Ο Αλέξανδρος Υψηλάντης* δημιούργησε ιερό λόχο παρόμοιο με αυτόν της αρχαίας Θήβας, το Μάρτιο του 1821 στην πόλη Φωξάνη της Μολδαβίας. Τον αποτελούσαν 450 εθελοντές σπουδαστές ελληνικής καταγωγής. Οι ιερολοχίτες έδειξαν μοναδικό θάρρος και μεγάλη γενναιότητα στη μάχη στο Δραγατσάνι, όπου πολλοί από αυτούς έπεσαν νεκροί.

Ιερός λόχος ιδρύθηκε επίσης το 1942 στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου πολέμου από Έλληνες αξιωματικούς και στρατιώτες και πολέμησε εναντίον των Γερμανών.

* Έλληνας αξιωματικός του ρωσικού στρατού που ανέλαβε την προετοιμασία της ελληνικής επανάστασης και αγωνίστηκε εναντίον των Τούρκων στη Μολδοβλαχία (σημερινή Ρουμανία).

Εγκυκλοπαίδεια Κόσμος, τόμος 12, σ. 445- 446 (διασκευή)

5. Το έμβλημα του ιερού λόχου το 1942

Πώς η Θήβα κατάφερε να γίνει μεγάλη δύναμη;

Ας δούμε τι μάθαμε

Η ΘΗΒΑ

Οι βοιωτικές πόλεις είχαν φτιάξει μια συμμαχία. Από τις πόλεις αυτές ξεχώριζε η Θήβα. Επειδή οι Θηβαίοι δε δέχονταν τους όρους της Ανταλκίδειας ειρήνης, οι Σπαρτιάτες ξεκίνησαν εκστρατεία εναντίον τους. Θηβαίοι και Σπαρτιάτες συγκρούστηκαν δύο φορές, στα Λεύκτρα (371 π.Χ.) και στη Μαντίνεια (362 π.Χ.). Στην πρώτη μάχη νίκησαν οι Θηβαίοι, ενώ στη δεύτερη δεν υπήρξε νικητής. Μετά τη μάχη της Μαντίνειας καμιά πόλη στη νότια Ελλάδα δεν ήταν πια ισχυρή.

5 Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Η Μακεδονία, μια νέα ελληνική δύναμη

Οι Μακεδόνες τον 4ο π.Χ. αιώνα απέκτησαν μεγάλη δύναμη. Ο βασιλιάς Φίλιππος Β΄ δημιούργησε ισχυρό στρατό και αντιμετώπισε με επιτυχία τους εχθρούς της χώρας του στο βορρά. Αργότερα νίκησε τους Αθηναίους και τους Θηβαίους στη Χαιρώνεια (338 π.Χ.) και ανέλαβε αρχηγός της εκστρατείας εναντίον των Περσών. Το σχέδιο αυτό όμως ματαιώθηκε, γιατί ο ίδιος δολοφονήθηκε.

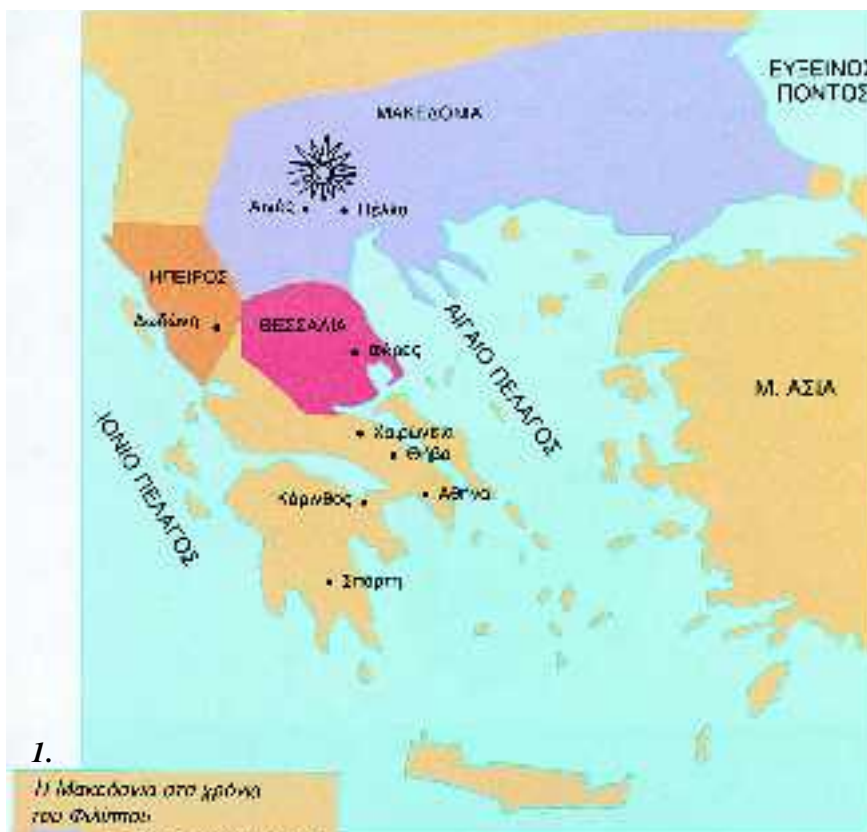

Οι Μακεδόνες έζησαν για πολλά χρόνια χωρίς να έχουν επαφές με τους άλλους Έλληνες. Ήταν μάλιστα αναγκασμένοι να πολεμούν συνέχεια εναντίον των βόρειων γειτόνων τους. Από τα χρόνια όμως των Περσικών πολέμων άρχισαν να έχουν επαφές με τους κατοίκους της νότιας Ελλάδας και να δημιουργούν εμπορικές σχέσεις.

**παρα-
ταγμένη:** με
τάξη, με σειρά

**το χρυσο-
ρυχείο:** το
μεταλλείο
από το οποίο
βγάζουν
χρυσάφι.

1.

Η Μακεδονία στο χρόνο
του Φιλίππου

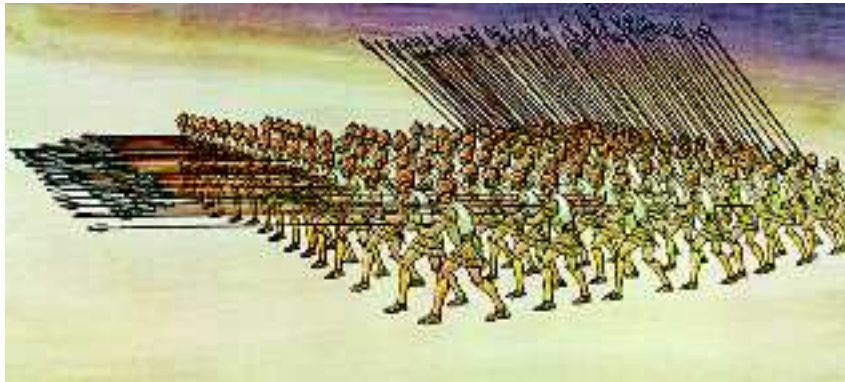
- Το Μακεδονικό κράτος
- Περιοχές επικυριαρχίας του Φιλίππου
- Περιοχές συμμαχίας στη Μακεδονία

με επιείκεια:
χωρίς
αυστηρότητα

2. Το μνημείο του λιονταριού που στήθηκε στη Χαιρώνεια προς τιμήν των Θηβαίων ιερολοχιτών που σκοτώθηκαν στη μάχη.

3. Η μακεδονική φάλαγγα (αναπαράσταση)

Μεγάλη δύναμη απέκτησε η Μακεδονία, όταν πήρε την εξουσία στα χέρια του ο Φίλιππος Β΄ (359 π.Χ.). Ο Φίλιππος από την πρώτη στιγμή προσπάθησε να δημιουργήσει ισχυρό στρατό. Εφοδίασε τους στρατιώτες με μικρή ασπίδα και μακρύ δόρυ, τη σάρισα, που είχε μήκος 5 μέτρα περίπου. Η μακεδονική φάλαγγα, όταν βάδιζε *παραταγμένη*, έμοιαζε με φρούριο που κινείται. Πολύ ισχυρό ήταν και το ιππικό.

Πέτυχε έτσι όχι μόνο να αντιμετωπίσει τους βόρειους γείτονές του, αλλά και να απλώσει την κυριαρχία του κράτους του σε όλη την περιοχή της Μακεδονίας και της Θράκης. Τα χρυσαυρούχαι του Παγγαίου τον βοήθησαν να κόψει νομίσματα και να φέρει οικονομική ανάπτυξη στο κράτος του. Η Πέλλα, η πρωτεύουσα του κράτους, έγινε μεγάλο οικονομικό και πνευματικό κέντρο.

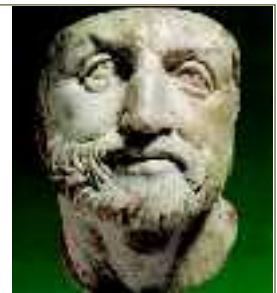
Ο Φίλιππος θέλησε να κυριαρχήσει και στη νότια Ελλάδα. Ως αφορμή βρήκε κάποια διαμάχη των κατοίκων που ζούσαν στις περιοχές γύρω από το μαντείο των Δελφών. Όταν ο στρατός του πέρασε τις Θερμοπύλες, οι Θηβαίοι και οι Αθηναίοι κατάλαβαν ότι κινδυνεύουν. Πήραν τότε την απόφαση να τον εμποδίσουν. Η μεγάλη σύγκρουση έγινε στη Χαιρώνεια (338 π.Χ.). Στη μάχη αυτή νίκησε ο Φίλιππος, ενώ διακρίθηκε κι ο γιος του Αλέξανδρος πολεμώντας στην πρώτη γραμμή.

παράθεμα 1

Η αλλαγή της συμπεριφοράς του Φιλίππου

Μετά τη μάχη της Χαιρώνειας, ο Φίλιππος γιόρτασε με τους φίλους του τη νίκη του και στη συνέχεια βάδισε ανάμεσα στους αιχμαλώτους· άρχισε μάλιστα να κοροϊδεύει τη δυστυχία τους. Ο ρήτορας Δημάδης, που ήταν και αυτός μεταξύ των αιχμαλώτων, μίλησε με θάρρος και έκανε μια παρατήρηση αρκετή να σταματήσει την περηφάνια του Μακεδόνα βασιλιά. Λένε λοιπόν ότι του είπε: «Βασιλιά, η τύχη σου χάρισε το ρόλο του Αγαμέμνονα κι εσύ δεν ντρέπεσαι να συμπεριφέρεσαι έτσι;». Ο Φίλιππος τότε κλονίστηκε και άλλαξε τη συμπεριφορά του. Έτσι άφησε στην άκρη την αλαζονεία του και θαύμασε τον άνθρωπο που του μίλησε με τόσο θάρρος. Τον ελευθέρωσε από την αιχμαλωσία και τον πήρε κοντά του. Τέλος χάρη στο Δημάδη πείστηκε ν' αφήσει ελεύθερους όλους τους αιχμαλώτους χωρίς λύτρα, άλλαξε μάλιστα στάση και έκανε φίλια και συμμαχία με τους Αθηναίους.

Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλιοθήκη Ιστορική, βιβλίο ΙΣΤ΄, κεφ.87, (διασκευή)

4. Μικρό κεφάλι από ελεφαντόδοντο, που ταυτίζεται με το πρόσωπο του Φιλίππου (Θεσσαλονίκη, Αρχαιολογικό Μουσείο).

Ο Φίλιππος φέρθηκε στους νικημένους με *επιείκεια*. Συγκάλεσε μάλιστα συνέδριο στην Κόρινθο, όπου συμμετείχαν πολλές ελληνικές πόλεις εκτός από τη Σπάρτη. Εκεί, τον ανακήρυξαν αρχηγό στην εκστρατεία που σχεδίαζε να κάνει εναντίον των Περσών. Ήθελε να τους τιμωρήσει για τις καταστροφές που είχαν προκαλέσει στην Ελλάδα. Την άλλη χρονιά όμως δολοφονήθηκε και βασιλιάς της Μακεδονίας έγινε ο Αλέξανδρος (336 π.Χ.), που οι ιστορικοί για τη μεγάλη προσφορά του στον πολιτισμό τον ονόμασαν Μέγα.

παράθεμα 2 Η μεταμόρφωση των Μακεδόνων από το Φίλιππο

5. Χρυσή λάρνακα με το έμβλημα των Μακεδόνων βασιλιάδων (Βεργίνα, κτίριο προσασίας βασιλικών τάφων)

Ο Αλέξανδρος σ' ένα λόγο του λέει στους Μακεδόνες:
«Ο Φίλιππος σας βρήκε νομάδες και φτωχούς, τους πιο πολλούς ντυμένους με δέρματα ζώων, να βόσχετε τα λιγοστά πρόβατά σας πάνω στα βουνά και να τα υπερασπίζετε προβάλλοντας αδύναμη αντίσταση στους γείτονές σας. Σας έντυσε με ρούχα υφασμάτινα αντί για δέρματα και σας κατέβασε από τα βουνά στις πεδιάδες και σας έκανε άξιους να αντιμετωπίζετε στη μάχη τους βάρβαρους που κατοικούν στα σύνορά σας και να στηρίζετε πια στο θάρρος σας πιο πολύ παρά στα οχυρώματα. Σας έκανε κατοίκους των πόλεων και ανθρώπους πολιτισμένους με την προσφορά σωστών νόμων και συνηθειών».

Αρριανός, *Αλεξάνδρου Ανάβαση Ζ, 9, 2* (διασκευή)

παράθεμα 3 Η Βεργίνα και τα μνημεία της

Η Βεργίνα έγινε γνωστή χάρη στον αρχαιολόγο Μανόλη Ανδρόνικο, που έκανε ανασκαφές και αποκάλυψε το 1977 τρεις βασιλικούς τάφους και πολλά άλλα ευρήματα. Όλα αυτά βεβαιώνουν ότι η Βεργίνα δεν είναι άλλη από τις Αιγές, την πρώτη πρωτεύουσα του Μακεδονικού κράτους. Έθιμο ιερό όριζε να θάβονται εκεί οι Μακεδόνες βασιλιάδες. Οι τάφοι της Βεργίνας έχουν έναν υπόγειο προθάλαμο και μια λαμπρή πρόσοψη*. Στον μεγαλύτερο τάφο υπήρχε μαρμάρινη σαρκοφάγος* και μέσα σ' αυτή χρυσή λάρνακα με τα καμένα οστά του νεκρού και ένα θαυμάσιο χρυσό στεφάνι. Απ' όλα αυτά ο Ανδρόνικος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο τάφος ήταν βασιλικός και ανήκε πιθανότατα στον Φίλιππο Β', τον πατέρα του Αλέξανδρου.

* η πρόσοψη: η μπροστινή όψη ενός κτιρίου, η φάτσα.

* η σαρκοφάγος: η λάρνακα στην οποία τοποθετούσαν το νεκρό, το φέρετρο.

Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα, τόμος 14ος, σ. 91 - 92

6. Οι βασιλικοί τάφοι που ανακαλύφθηκαν στη Βεργίνα.

1. Ποιοι ήταν οι λόγοι που βοήθησαν το κράτος της Μακεδονίας να γίνει μεγάλο και δυνατό;
2. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, η Σπάρτη δεν πήρε μέρος στο συνέδριο της Κόρινθου; Τι ήθελαν να δείξουν με αυτή την απόφαση οι Σπαρτιάτες;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Ο Μ. Αλέξανδρος καταλαμβάνει
τη Μ. Ασία και την Αίγυπτο

Το σχέδιο του Φιλίππου ανέλαβε να πραγματοποιήσει ο γιος του Αλέξανδρος, ο οποίος με πολύ στρατό ξεκίνησε για την Περσία (334 π.Χ.). Έφτασε στην Τροία, όπου τίμησε ξεχωριστά τον Αχιλλέα. Στη συνέχεια νίκησε τον περσικό στρατό στο Γρανικό ποταμό και την Ισσό. Μετά τις μάχες αυτές κατευθύνθηκε προς την Αίγυπτο, όπου οι Αιγύπτιοι του έκαναν λαμπρή υποδοχή.

η Φοινίκη:

αρχαία χώρα της Μέσης Ανατολής, που εκτεινόταν στα εδάφη του σημερινού Λιβάνου και σε τμήμα της Συρίας και του Ισραήλ.

Ο Μ. Αλέξανδρος ανέβηκε στο θρόνο της Μακεδονίας πολύ νέος. Είχε δείξει όμως από νωρίς πολλές ικανότητες. Θέλοντας να συνεχίσει το έργο του πατέρα του, έκαμε νέο συνέδριο στην Κόρινθο, όπου οι αντιπρόσωποι των ελληνικών πόλεων τον όρισαν αρχηγό. Αμέσως άρχισε τις προετοιμασίες για τη μεγάλη εκστρατεία.

Την άνοιξη του 334 π.Χ. 35.000 στρατός με αρχηγό τον ίδιο πέρασε τον Ελλήσποντο κι έφτασε στην Τροία. Εκεί ο Μ. Αλέξανδρος τίμησε ξεχωριστά τον Αχιλλέα. Οι Πέρσες ανησύχησαν και αποφάσισαν να σταματήσουν την πορεία του. Οι σατράπες συγκέντρωσαν τις δυνάμεις τους στο Γρανικό ποταμό. Εκεί έγινε η πρώτη μάχη, την οποία κέρδισε ο Μ. Αλέξανδρος.

1. Η εκστρατεία του Αλέξανδρου ως την Αίγυπτο

Έτσι οι Πέρσες υποχώρησαν προς το εσωτερικό της χώρας τους. Οι ελληνικές πόλεις της Μ. Ασίας ένωσαν ελεύθερες και υποδέχτηκαν τον Αλέξανδρο ως ελευθερωτή τους. Ο Μ. Αλέξανδρος προχώρησε βαθύτερα στο περσικό κράτος. Ο βασιλιάς Δαρείος ο Γ' με πολυάριθμο στρατό παρατάχθηκε στην Ισσό (333 π.Χ.). Και σ' αυτή τη μάχη νικητής ήταν ο Μ. Αλέξανδρος. Ο δρόμος προς την Ασία ήταν πια ανοικτός. Αντί όμως να συνεχίσει την πορεία και να καταδιώξει το Δαρείο, προχώρησε προς τη Φοινίκη και ύστερα προς την Αίγυπτο. Η χώρα του Νείλου με τις Πυραμίδες και τους θρύλους της τράβηξε το ενδιαφέρον του. Οι Αιγύπτιοι τον υποδέχθηκαν με τιμές και τον ονόμασαν διάδοχο των Φαραώ. Εκεί ο Μ. Αλέξανδρος, στις εκβολές του Νείλου, θαύμασε το τοπίο και ίδρυσε την Αλεξάνδρεια, η οποία γρήγορα γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη.

Έχοντας καταλάβει αυτές τις περιοχές, ένωσε περισσότερο ασφαλώς. Διέλυσε το στόλο του και συνέχισε την κατάκτηση της Ασίας.

ο Νείλος: το μεγαλύτερο ποτάμι του κόσμου που διασχίζει την Αίγυπτο.

Φαραώ: ο τίτλος του βασιλιά στην Αίγυπτο

παράθεμα 1 Η φιλομάθεια του Μ. Αλεξάνδρου

Ο Αλέξανδρος αγαπούσε πολύ την ιατρική και βοηθούσε τους φίλους του, όταν αρρώσταιναν. Ακόμη και συνταγές έγραφε για θεραπεία και δίαιτα. Αγαπούσε επίσης τα βιβλία και τη μάθηση και διάβαζε πολύ. Την Ιλιάδα (του Ομήρου) τη θεωρούσε το βιβλίο του καλού πολεμιστή και την είχε πάντα κάτω από το μαξιλάρι του μαζί με το ξίφος του. Θαύμαζε και αγαπούσε επίσης το δάσκαλό του, τον Αριστοτέλη, όσο και τον πατέρα του. Μάλιστα έλεγε πως χάρη στον πατέρα του ζει, αλλά χάρη στο δάσκαλό του ζει καθωσπρέπει.

Πλούταρχος, Αλέξανδρος, 8 (διασκευή)

2. Ο Μ. Αλέξανδρος πάνω στο άλογό του το Βουκεφάλια (Φλωρεντία, Αρχαιολογικό Μουσείο)

παράθεμα 2 Το λύσιμο του Γόρδιου δεσμού

3. Προτομή του Μ. Αλεξάνδρου (Πέλλα, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Ο Αλέξανδρος, μόλις έφτασε στο Γόρδιο, θέλησε να ανέβει στην ακρόπολη, για να δει την άμαξα και το δεσμό του ζυγού της. Για την άμαξα διαδιδόταν ο εξής μύθος: όποιος κατάφερνε να λύσει το δεσμό από το ζυγό της άμαξας ήταν ορισμένος από τη μοίρα να γίνει κύριος της Ασίας. Η ταινία ήταν φτιαγμένη από φλούδα κρυνιάς* και δεν μπορούσε κανένας να ξεχωρίσει ούτε την αρχή ούτε το τέλος. Ο Αλέξανδρος δεν ήθελε να τον αφήσει άλυτο, μήπως αυτή του η αδυναμία προκαλέσει κακή εντύπωση σε πολλούς. Έτσι τον κτύπησε, όπως λένε μερικοί, με το ξίφος του, τον έκοψε και είπε ότι λύθηκε πια ο δεσμός. Άλλος ιστορικός λέει πως τον έλυσε διαφορετικά.

* η κρυνιά: δέντρο με πολύ σκληρό ξύλο

Αρριανός, Αλεξάνδρου Ανάβαση Β, 6-7 (διασκευή)